

Lord Raffles

genaamd
Nieuwe Avonturen Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

HET LEVENDE SPOOK

N° 2739

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het levende spook

HOOFDSTUK I

EEN ONDERBROKEN AUTOTOCHT

Vroeg in de ochtend van een heerlijke lentedag, reed een tamelijk grote, donkergrijze Rolls Royce met achter het stuur een zwaar gebouwde chauffeur, in een keurig en toch niet te opvallend uniform, in een kalm gangetje langs een van de mooie wegen in het Zuiden van Frankrijk, niet ver van de Italiaanse grens.

In de auto zaten twee heren, voor de reis gemakkelijk gekleed. Zij verschilden tamelijk veel in leeftijd en de oudste van hen leek ongeveer veertig, in ieder geval niet veel van die leeftijd af, want weliswaar begon zijn haar hier en daar licht grijze draden te vertonen,

maar zijn grijze ogen glinsterden nog van jeugdig vuur en elke bewegingen legden getuigenis af van lenigheid en kracht. Het fijn gesneden gezicht met de klassieke trekken had een ernstige uitdrukking. Het was volkomen gladgeschoren en licht gebruind, door een langdurig verblijf in de buitenlucht.

Zijn metgezel, een half hoofd kleiner dan hij zelf, was ongeveer tien of vijftien jaar jonger en zijn vrolijk lachende, blauwe ogen en dik blond haar, gaven hem een zacht uiterlijk, die in tegenstelling waren tot de vastberaden uitdrukking om de lippen en de krachtige vorm van de wenkbrauwen.

De oudste van deze beide mannen was John Raffles, lang gezocht door Scotland Yard, maar heel zelden ontdekt, een paar keer gearresteerd, maar nooit lang in de cel gezeten.

Ja, hier reed « de gladde schelm », zoals de heer Phileas Baxter, de hoofd-inspecteur van Scotland Yard, hem doorgaans noemde, rustig in zijn auto, naast zijn trouwe vriend Charles Brand.

En toch was er nog pas enkele dagen geleden, in de onmiddellijke nabijheid van de plek, waar hij nu reed een gevaarlijk toneelstukje opgevoerd, waarin de gentleman-inbreker een hoofdrol had vervuld en toen het doek over dit stuk viel, was hij in het bezit van een prachtige verzameling juwelen, van niet minder dan ongeveer dertig duizend pond sterling waarde.

De derde man, de chauffeur, was James Henderson, die al jaren in zijn dienst was en de Grote Onbekende met roerende trouw aanhing en zijn leven voor hem zou hebben gegeven.

Soms wist de brave kerel, wat Raffles van plan was, wat hij deed, soms was het hem volkomen onbekend, maar wat Raffles ook mocht uitvoeren, alles was prima, althans in de ogen van James Henderson. Het was enige jaren geleden toen Henderson voor het eerst door een toeval ontdekte, dat Raffles eigenlijk een dief was.

Henderson was niet zo intelligent als Brand, hij was ongetwijfeld maar een eenvoudige jongen, maar niettemin begreep hij al gauw de beweegredenen, die Raffles dreven tot zijn daden, die hem buiten de gemeenschap moesten stellen.

Geruime tijd hadden Raffles en Brand gedurende de rit gezwegen, om alleen maar te genieten van de prachtige streek.

Toen begon Brand eindelijk :

— Jij hebt nu Henderson uit Londen laten overkomen, Edward, met je grote auto en er is niemand, die dat zo waar-

deert als ik. Maar vertel nu eens wat je van plan bent.

— Ik ben van plan mij te gedragen als de vogels in de lucht, antwoordde Raffles. Als het kan, wil ik mij eens enige dagen voorstellen, dat er geen onrechtvaardigheid heerst over de wereld, geen haat en tweedracht, geen schreeuwende onbillijkheid, geen onderdrukking en geen armoede.

Terwijl de beide vrienden nog geruime tijd doorspraken over dit lievelingsonderwerp van Raffles, een samenleving te stichten, waarin gebrek een volkomen onbekend begrip zou zijn en waarin de mensen zouden proberen elkaar wat beter te begrijpen en te steunen, gleed de auto in niet al te snelle vaart over de prachtige brede weg, die van Nice naar Cannes loopt. Deze weg volgt bijna overal de spoorlijn, die de beroemde plaatsen aan de Côte d'Azur met elkander verbindt, Monaco, Ville France, Antibes, Cannes, Nice en de andere heerlijke plaatsen, die deze streek stempelen tot een waar lustoord.

Maar Raffles was niet van plan hier te stoppen. Hij reed door het stadje Frejus, allerbekoorlijkst gelegen, dicht aan de kust van de Middellandse Zee, aan de voet van het gebergte dat Les Maures heet en dat zich uitstrekt van Toulon tot Cannes.

Nu en dan kwam de spoorlijn weer te voorschijn, die maar nauwelijks plaats had tussen de vlakke kust, bespoeld door de kalme golven van de diep blauwe zee en de uitlopers van het gebergte.

Het was bijna half een en tijd om aan de lunch te gaan denken, toen de auto het stadje Hyères naderde. Hier besloot Raffles te stoppen en het verdere gedeelte van de dag in de omgeving door te brengen.

Die leende zich bijzonder voor een wandeling, en wie van romantiek hield, kon hier zijn hart ophalen.

Maar zelden kwam hier een toerist,

want de plaats lag helemaal buiten de gelijkte toeristenwereld, met haar motorboot-wedstrijden, haar autorennen, haar mode-shows, juwelen, dure hotels, nacht-clubs, five o' clock teas en concerten. Hier geen golfbanen, geen tennis-courts, geen hockey-terreinen, geen stands voor het schieten op duiven, niets dan de ongerepte natuur.

Raffles kende deze plek alleen nog van horen zeggen en nu hij er eenmaal was, besloot hij hier enige dagen te blijven.

Hij liet de auto stoppen voor een vrij groot restaurant op het schilderachtige marktplaats en Raffles en Brand stapten uit, terwijl Henderson de auto ging stellen in een juist tegenover het restaurant gelegen garage.

De twee vrienden hadden al gauw de grote restauratiezaal opgezocht, waar het tamelijk druk was en waar hun binnenkomst wel enig opzien baarde, terwijl zij zich een plaats opzochten, zo dicht mogelijk bij een van de ramen.

Wat Henderson betreft, zij wisten dat zij hem niet zouden terugzien voor hij werd geroepen.

Toen de kelner het bestelde had gebracht en de geur van een voortreffelijk toebereide Irish Stew de reukzenuwen van Brand streefde, die dol was op dit nationaal gerecht, begon hij :

— Wat zijn je plannen voor vanmiddag ?

— Ik wilde de landtong eens gaan verkennen, beste Charles, die zich ten zuiden van Hyères uitstrekt. Men kan hier werkelijk wel van een onderzoekstocht spreken want de bewoners zijn er schaars en de huizen evoneens. Men heeft mij echter verteld, dat daar nog enige prachtige, oude kastelen staan, waarvan er een paar zelfs uit het midden van de vijftiende eeuw moeten dateren.

— Gaan wij niet met de auto ?

— Nee, nee. Ten eerste wil ik nu weer eens mijn benen gebruiken en ten

tweede zijn de wegen daar minder geschikt voor een grote auto. Prepareer je echter op een lange wandeling, want wij zullen wel niet terugzijn voor het middagmaal.

— Je wilt dus hier logeren vannacht ?

— Ja, en ik zal de kelner naar een goed hotel vragen.

Een half uur later had Raffles de nodige inlichtingen gekregen en de kelner had hem, door het grote raam heen, een hotel aangewezen, aan de andere kant van het oude marktplaats en dat zeker een van de oudste gebouwen van de stad was.

Raffles liet de kelner Henderson opzoeken en de man vond de reus met de handen op de rug, vol aandacht voor de kippenren achter in de tuin.

Direkt ging Henderson naar het restaurant en bleef op de drempel van de deur wachten.

Raffles kwam glimlachend naar hem toe en zei :

— Je hebt zeker wel zin in een stevige wandeling, James ?

— Die zou mij zeker goed doen, mylord, maar ik ken hier de weg niet.

— Dat is niets, ga maar met ons mee, wij gaan er op uit.

De drie mannen verlieten het restaurant en staken het marktplaats over.

In het hotel bleken nog enige kamers beschikbaar te zijn en de hotelhouder was erg verheugd, dat hij een Engelse graaf onder zijn gasten zou tellen. Raffles liet zich inschrijven onder de naam van graaf Panhurst, reizend in gezelschap van zijn sekretaris Burns, want onder de eerste naam had Henderson ook de garage moeten huren voor de auto.

De bagage, bestaande uit een koffer en een paar tassen, werd uit de auto gehaald en naar de kamers overgebracht en de wandeling kon beginnen.

Hoewel Raffles voortreffelijk Frans sprak, viel het hem niet zo gemakkelijk, wijs te worden uit het vreemde taal-

tje, dat de bevolking van deze zuidelijke stad sprak, maar toch slaagde hij er in, de weg naar de landtong te weten te komen.

De drie wandelaars verlieten Hyères aan de zuidkant en met de veerkrachtige tred van mannen, die veel lichaamsbeweging nemen, liepen zij voort.

Het was ver in de lente en de lucht was vol zoete geuren van bloeiende seringen, viooltjes en rybes.

Op een van de heuvels verhief zich de ruïne van een oud kasteel; Raffles ging er onmiddellijk naar toe en besteedde er een uur aan, de bouwval van alle kanten te bezichtigen.

Hij bewonderde de ontzaglijk dikke muren, daalde in de kelder af, langs een smalle, stenen trap, beklom een ronde hoektoren die bijna helemaal intact was gebleven en hield intussen een van die kleine voordrachten over middeleeuwse bouwkunst, waarnaar Brand met de grootste belangstelling placht te luisteren.

Hier werd wat gerust en daarna ging men verder.

Zij gingen langs enige hoeven, waar druk gewerkt werd en ook was hier en daar een landhuis zichtbaar, maar over het geheel was de streek eenzaam en toch kon men geen heerlijker plek vinden om er te vertoeven.

Het was bijna drie uur in de middag, toen de drie wandelaars eindelijk het einde van de landtong hadden bereikt.

Geruime tijd bleven zij zwijgend en in diepe bewondering het panorama gadeslaan.

Zij stonden op een hoge klip, die tamelijk steil naar het strand afdaalde, als men tenminste die naam mocht geven aan de verzameling rotsen, die zich onder de klip uitstrekte.

Vóór hen, door de zachte bries nauwelijks bewogen, strekte zich de Middellandse Zee uit. Rechts lag, midden in een groot park, een kasteel, dat wel

enorm oud moest zijn, want een gedeelte ervan lag al in puin en de eigenaar scheen er beslist geen moeite voor te doen of er geld voor over te hebben de bouwval te laten herstellen. Hetzelfde kon gezegd worden van het park. Het was zelfs voor de leek duidelijk te zien, dat het in geen jaren onderhouden was. De verbazende groeikracht van de bodem en het warme klimaat had van dit park in weinig jaren een ware wildernis gemaakt, een echt bos, rondom het kasteel van de schone slaapster.

Brand was op een zwaar rotsblok gaan zitten, onder de indruk van de stilte en de heerlijke omgeving en geruime tijd sprak hij geen woord. Nu wees hij met uitgestrekte hand voor zich uit, over de zee en vroeg toen:

— Wat is dat daarginds?

— Dat is het eiland Porquerolles, Charles, antwoordde Raffles. Het ligt op ongeveer vier kilometer uit de kust.

— Is het bewoond?

— Zeker, maar zo goed als uitsluitend door vissers. 's Zomers echter komen er wel badgasten, naar ik heb gehoord, om er te zwemmen, te vissen, in de duinen te luieren en verder te doen wat in hun hoofd opkomt.

— Laten wij dat kasteel toch eens van dichtbij bekijken; het maakt zo'n eigenaardige indruk van verlatenheid.

— Dat is mij ook opgevallen, antwoordde Raffles. Kom, wij zullen eens wat dichterbij gaan. De rand van de klip volgend, liepen de drie mannen langzaam verder.

De indruk van verlatenheid werd steeds groter. Door het geboomte heen, konden zij het kasteel nu bijna in zijn geheel zien liggen. De meeste ramen waren met luiken gesloten en alleen gelijkvloers waren enige ramen zichtbaar.

— Zou dat kasteel onbewoond zijn? vroeg Brand, onwillekeurig zacht sprekend.

— Zo ziet het er althans uit, Charles,

antwoordde Raffles.

Nog enige ogenblikken bleven de drie mannen kijken naar het vervallen, doodse kasteel, met zijn vier machtige hoektorens, bekroond met een puntig dak van leien, zijn kantelen, zijn ophaalbrug, waarvan de kettingen zwaar verroest waren en zijn diepe, opgedroogde slotgracht en keerden toen op hun schreden terug.

Brand liep naar de rand van de klip en beklom daar een verhevenheid van de bodem, ongeveer vier meter hoog, om het kasteel wat beter te kunnen overzien.

Maar nauwelijks was hij boven, of hij gaf een onderdrukte schreeuw, strekte zijn handen uit, probeerde zijn evenwicht te bewaren, maar viel het volgende ogenblik naar beneden.

Hij had op een losliggende, ronde steen getrapt en de oppervlakte van deze monsterachtige grote klei, want dat bleek het inderdaad te zijn, was erg glad.

Hij stond echter dadelijk weer op, maar trok een pijnlijk gezicht en kreunde zacht.

— Wat voer je daar nu uit, Charles? riep Raffles bestraffend. Toch niets gebroken?

— Ik weet het niet, maar mijn enkel doet hevige pijn.

Zonder een woord te spreken bukte Raffles zich, maakte snel de bergschoen los, stroopte de sok af en zei lakoniek:

— Je hebt inderdaad je enkel verstuikt; dat ziet er lelijk uit; er is geen sprake van dat je met die voet kunt lopen. Over tien minuten zal je enkel helemaal zijn opgezwollen. Er moet wat aan gedaan worden en heel gauw ook.

Hij keek om zich heen en vestigde zijn oog op het kasteel.

— James, zie jij kans om mijnheer Brand naar dat huis te dragen? Wij moeten fris water hebben en wij zullen vragen of hij daar een paar uur mag rusten. Ik wil proberen de enkel met masseren weer te genezen, althans bruikbaar te maken.

Henderson antwoordde niet, maar hij tilde Brand, die blijkbaar veel pijn leed, als een kind van de grond, nam hem in zijn armen en droeg hem met het grootste gemak naar het hek.

HOOFDSTUK II.

HET KASTEEL

Terwijl Henderson, met Brand in zijn armen, bleef wachten, trok Raffles aan de bel.

Met een knarsend geluid schoof de roestige beldraad langs de stijl van het eertijds vergulde, monumentale hek.

Toen zij enige minuten gewacht hadden, trok Raffles opnieuw aan de bel; hij trok de roestige draad stuk en stond daar met de belknop in de hand.

— Nu, dat is een raar huis, mompelde hij. Maar ik zie daar, dat het hek open staat. Laten wij maar naar binnen gaan.

Hij duwde het hek wat verder open, dat, alsof het een levend wezen was, tegenstand bood.

Het was een zwaar hek en het moest al heel lang niet geopend zijn, want ook de hengsels waren zwaar verroest

en piepten oorverscheurend, toen het hek bewogen werd.

Achter het hek begon een brede oprijlaan, die zich verderop in tweeën splitste en met een grote bocht heenliep om een grasperk, met in het midden een opgedroogde vijver, om te eindigen voor het prachtige terras, afgesloten door een marmeren balustrade.

Aan de linkerkant bevond zich de ophaalbrug, die toegang gaf tot een poort, afgesloten door een zware, met ijzer beslagen deur.

De mannen liepen over de oprijlaan verder, waarvan het grint bijna totaal verdween onder mos en onkruid en nog altijd was er niemand te zien.

Zij liepen om de vijver heen en klommen de treden van het terras op. Raffles trok aan de koperen belknop, naast de deur. Met een diep, hol geluid ging daarbinnen de bel over.

Raffles wilde alweer ongeduldig weglopen, om te proberen ergens een bediende te vinden, toen er daarbinnen sloffende schreden naderden. De deur werd op een kier geopend en Raffles zag direkt 2 zware, koperen kettingen, die haar tegen hielden. In de opening was het gerimpelde gezicht zichtbaar van een man met gebogen rug en lang, sneeuwwit haar. Er lag een wantrouwende uitdrukking op zijn gezicht toen hij de vreemdelingen aandachtig één voor één opnam en toen met een schorre stem, die het spreken ontwend scheen te zijn, vroeg :

— Wat is er ? Wat wilt u ? Hoe komt u hier ?

— Door het park, beste man, antwoordde Raffles, meer verbaasd dan verontwaardigd door het barse optreden van de bediende. Ik verzoek u, uw meester te vragen of ik een paar uren mijn vriend hier mag behandelen. Hij heeft zijn enkel verstuikt ; het is tamelijk ernstig en hij moet snel behandeld worden. Wij zullen het u werkelijk niet lastig maken, maar ga nu snel

aan uw meester toestemming vragen.

De bediende haalde de schouders op en zei brommend :

— Ik kan zo iets aan mijn meester niet vragen ; hij wil geen vreemden zien, hij zou woedend op mij worden, als ik hem niet gehoorzaam.

— Maar mijn vriend heeft erg veel pijn, antwoordde Raffles dringend. Ik vraag u niets dan een bank, voor mijn part in de vestibule, wat fris water en een paar linnen lappen. Als u er wat azijn bij kunt doen, des te beter.

— Nee, beslist niet, antwoordde de oude man ruw. Geen indringers in dit huis.

Hij wilde de deur alweer in het slot gooien, toen Raffles hem ineens verschrikt zag omkijken. Een kleine, magere, fijngevormde hand, als uit oud ivoor gebeeldhouwd, lag op de schouder van de bediende en een zachte stem klonk :

— Wat is dat, Philip ?

— Neem mij niet kwalijk, mevrouw de gravin, ik had de deur niet moeten openen ; het zijn mensen, die...

— Een beetje medelijden vragen voor een gewonde, gravin, viel Raffles hem in de rede.

De bediende scheen zacht opzij te worden geduwd en door de opening van de deur werd een van top tot teen in het zwart geklede, kleine dame zichtbaar. fijn en teer, met een aristocratisch gezicht, zilverwit haar, met een fijn kanten doekje om hoofd en schouders geplooid, de indruk makend, alsof zij zo was weggelopen van een schilderij van Watteau of Fragonard, met haar donkere, maar ongelofelijk droefstaande ogen, haar ouderwetse kleding en haar edele trekken. Hoe oud zij was viel moeilijk te bepalen, maar zij moest wel minstens zestig jaar zijn.

Zij keek Raffles onderzoekend aan en toen klonk haar zachte stem weer :

— U zei, dat u een gewonde bij u had ? Waar is hij ?

Raffles wenkte Henderson om dichterbij te komen, wees op de voet van Brand, die al danig was opgezwollen en zei :

— Mijn vriend is van een rotsblok gevallen, gravin, en heeft daarbij de enkel verstuikt. Ik vraag u niets anders dan enkele uren gastvrijheid onder uw dak, om te proberen de voet door massage weer bruikbaar te maken. Ik ben arts. Ik zal het u beslist niet lastig maken, daar kunt u van op aan.

— Doe de deur open, Philip, zei de oude dame eenvoudig.

— Maar madame, als mijnheer de graaf eens mocht komen, riep de bediende verschrikt.

— Ik zal wel zorgen dat hij hier niet komt. Wij mogen geen vreemdeling van onze deur sturen, die onze hulp inroept. Wat denk je, dat mijnheer Armand zou hebben gedaan ?

De oude man boog het hoofd en met bevende stem antwoordde hij :

— Mijnheer Armand zou zeker niet geaarzeld hebben hen binnen te laten.

— Doe dan de kettingen van de deur, Philip, breng die heren naar de blauwe kamer en geef hen alles wat zij vragen.

Zo zachtjes mogelijk deed de oude bediende de kettingen van de deur en Raffles stapte binnen, op de voet gevolgd door Henderson, die nog altijd de zacht kreunende Brand droeg.

Dadelijk wendde Raffles zich tot de oude dame en zei, met een buiging en terwijl hij vol belangstelling het fijn gezicht gade sloeg :

— Sta mij toe, dat ik mij aan u voorstel, madame. Ik ben graaf Panhurst, mijn vriend is mijn sekretaris Burns en de man, die hem draagt, is mijn chauffeur.

— U bent een Engelsman, mylord ? vroeg het oude dametje, terwijl zij Raffles aandachtig opnam. U bent nog jong, lijkt mij. Hebt u mee gevochten in de afschuwelijke oorlog ?

— Twee jaren, madame, als piloot van de R. A. F.

— Waar hebt u dienst gedaan ?

— Hoofdzakelijk verkenningswerk in Vlaanderen, maar ook toen de invasie naderde, in uw land.

De oude gravin wendde zich tot de bediende, wrong de tengere handen en zei op een toon van diepe smart :

— Hij was er bij, Philip. Hij was er bij.

Toen wendde zij zich weer tot Raffles en ging verder :

— Sta mij toe dat ik straks nog even met u praat mylord. Maar behandel nu eerst uw vriend, ik zal u alles laten geven wat u wenst. Philip, wijs de graaf de weg. Gauw, Ik geloof dat ik daar voetstappen hoor !

Verwonderd over deze woorden en over het hele gedrag van meesteres en knecht, volgde Raffles de oude bediende, die, zo snel zijn oude benen hem wilden dragen de ruime vestibule dwars overstak, een brede trap begon te beklimmen, een gaanderij uit liep en tenslotte de deur opende van een groot met blauwe stof behangen kamer.

En al die tijd had Henderson zonder de minste inspanning Brand gedragen. Het vertrek was zeker een geruime tijd niet in gebruik geweest, want er hing een bedompte lucht. Waarschijnlijk was het een afgelegen vleugel van het huis, waar zelden een voet gezet werd. Philip liep haastig door het schemerachtige vertrek naar een van de ramen en sloeg een gordijn opzij.

Een wolk stof dwarrelde dadelijk door het vertrek, als goud schitterend in de stralen van de ondergaande zon.

Zou u het raam willen openen, beste man, vroeg Raffles. Het is goed als er wat frisse lucht binnenkomt.

Philip gehoorzaamde dadelijk en een frisse luchtstroom drong het vertrek binnen.

Henderson had intussen Charles Brand op een brede bank neergelegd, zo

behoedzaam als het mogelijk was, maar de jongeman was bleek van pijn en moest zijn tanden op elkaar klammen, om het niet uit te schreeuwen.

Raffles wendde zich weer tot de oude man en zei :

— Laat nu gauw een van de andere bedienden water, azijn en linnen brengen.

— Ik zal het zelf doen, mylord, er zijn hier geen andere bedienden behalve ik, zei de oude man zacht.

— Bent u de enige hier ? vroeg Raffles verbaasd. Ik dacht dat hier wel minstens twintig bedienden in dit grote huis zouden zijn.

— De tijden zijn niet meer wat zij vroeger waren, mylord, mompelde de man met gebogen hoofd. Er worden nog maar een paar kamers bewoond. Maar ik zal direkt het nodige halen.

Hij ging haastig weg en Raffles liep op Brand toe, betastte even de voet, waarbij de patiënt een onderdrukte kreet van pijn gaf en zette toen een bedenkelijk gezicht.

— Het ziet er lelijker uit dan ik dacht, zei hij hoofdschuddend. Het is een ernstige peesverrekking. Ik ben bang dat er geen sprake van zal zijn, dat je de eerste dagen zult kunnen lopen. Wij zullen wel een taxi voor je moeten laten aanrukken, om je te vervoeren, maar een taxi kan deze plek onmogelijk bereiken. En dan zal je een paar pijnlijke uurtjes moeten doorbrengen, arme kerel.

— Wat zijn het voor mensen hier ? vroeg Brand in het Engels en bij ieder woord zachtjes kreunend. Ik ben hen toch niet tot last ?

— Nu, dat wij bijzonder welkom zijn, zou ik niet durven zeggen, antwoordde Raffles glimlachend. Ik heb gesproken met de vrouw des huizes en die heeft ons toegelaten, maar er moeten hier nog anderen zijn, de graaf onder meer, die geen vreemdelingen kan uitstaan, waarom dat is mij natuurlijk volkomen

onbekend.

Een ogenblik later kwam Philip terug, met een kom fris water, een handdoek, wat watten, verband en een doosje zalf.

— Dat is alles uit de oude verbandtrommel, mylord, zei hij met een vaag glimlachje. Er werd hier vroeger veel gejaagd en dan gebeurden er wel eens kleine ongelukjes. Mevrouw de gravin heeft mij gevraagd u te zeggen, dat u echt geen haast moet maken en zij wenst mijnheer, hier maakte hij een kleine buiging in de richting van Brand, een spoedig herstel toe.

— Ik dank de gravin hartelijk voor haar belangstelling, vriend, zei Raffles. Zou je mij kunnen zeggen of ik hier in de buurt een rijtuig kan huren ?

— Een rijtuig ? herhaalde Philip verbaasd.

— Of, als het niet anders kan, een boerensjees ? De zaak is, dat ik mijn vriend rijdend zal moeten vervoeren, want de verstuijing is zeer ernstig en van lopen kan in de eerste dagen geen sprake zijn.

— Ik zal eens informeren, mylord, misschien is er op de dichtbijgelegen boerderij wel zoiets te krijgen.

— Is hier op het kasteel geen voertuig ?

— Rijtuigen in overvloed, mylord, maar geen paarden, antwoordde Philip. Wij hadden ze niet meer nodig, wij hebben ze verkocht.

— Nu, kijk wat u voor ons kunt doen, dat zou ik erg waarderen, antwoordde Raffles.

De oude Philip ging weer weg, Raffles trok zijn jas uit, wreef de voet van Brand met wat zalf in en begon die zo voorzichtig mogelijk te masseren.

Na een half uur ongeveer hield Raffles op en legde compressen van koud water op de voet. Hij richtte zich op en zei :

— Nu kunnen wij niets anders doen dan die compressen geregeld verversen.

— Ik heb je daar weer een mooi oponthoud bezorgd, Edward, mopperde Brand. Dat komt van mijn onvoorzichtigheid.

— Het is voor jou heel wat erger dan voor mij, beste Charles. Ik heb er geen spijt van dat ik dit oude, statige huis van binnen heb kunnen zien.

Hij liep langzaam de kamer door, bekeek de zware prachtige ouderwetse meubelen, de gebeeldhouwde stoelen met hun zittingen van gebloemde oude zijde, de oude schilderijen, de zware tafel en de parketvloet.

Hij was net bij het raam toen er beneden iets gebeurde, dat zijn aandacht trok. Op enige afstand kwam de oude Philip aanlopen met een gieter in de hand. Hij keek naar boven, wenkte snel om Raffles te beduiden, dat hij van het raam moest gaan en keek verschrikt achterom, waarop hij schuw opzij van het brede grintpad ging staan.

Onwillekeurig deed Raffles een paar stappen terug, maar hij kon nog altijd naar buiten kijken en het ontging hem dus niet, dat er op een zijpad langzaam een man aan kwam stappen, die in de richting van het huis verder liep. Hij scheen Philip niet eens op te merken, die met gebogen hoofd was blijven staan, maar ging hem, zonder op te zien, voorbij.

Hij droeg een eenvoudig kostuum en was blootshoofds. Nog nooit had Raffles zulk spierwit haar gezien. Ook zijn baard, die ver op de borst hing en zijn snor waren witter dan sneeuw. Het gezicht van de man was doodsbleek en naar de grond gewend. Hij was nog kaarsrecht en het was aan zijn houding duidelijk te zien, dat hij militair was geweest.

Het volgende ogenblik was hij uit het gezichtsveld van Raffles verdwenen, zonder ook maar één moment op te kijken.

— Waar kijk je zo naar? vroeg Charles, die ondanks zijn pijn, in alles be-

lang bleef stellen.

— Ik geloof, dat ik net de heer des huizes voorbij heb zien gaan, antwoordde Raffles.

En hij gaf de jongeman een beschrijving van de grijsaard.

— Bij wie zijn wij hier eigenlijk terecht gekomen? vroeg Brand.

— Ik weet het niet, maar bij de eerste de beste gelegenheid zal ik er Philip naar vragen.

Er was nog geen half uur verlopen, sedert Raffles het verband had gelegd, toen er op de deur werd geklopt en de vrouw in het zwart binnentrad.

— Excuseert mij, dat ik u kom storen, mylord, begon zij glimlachend, maar Philip vertelde mij, dat de toestand van uw vriend ernstiger blijkt, dan u eerst vermoedde. U hebt hem om een rijtuig gevraagd, om hem te kunnen vervoeren. Misschien zou u op een uur lopen een boerenkar of een sjees kunnen huren, maar het spreekt vanzelf, dat ik nooit zal toestaan, dat uw vriend in die ernstige toestand wordt vervoerd. Ons huis staat tot uw beschikking, mylord. U bent in de woning van graaf Jules de Rougemont en nog nooit heeft een Rougemont iemand van zijn deur gestuurd, die in nood en zelfs maar in moeilijkheden verkeerde. Als u mij alleen wilt beloven, dat u mijn arme man zoveel mogelijk uit de weg zult blijven, dan kunt u hier zolang blijven als u wilt, zodat uw vriend volkomen geneest.

— Ik ben u voor uw aanbod hartelijk dankbaar, madame, maar ik zou u voor geen prijs overlast willen aandoen, zei Raffles met een diepe buiging voor de oude dame. Ik vermoed, dat mijnheer de graaf een hekel heeft aan de Engelsen?

— Verre van dat, mylord, riep de gravin levendig. Hij is mensenschuw, dat is alles. Alle bedienden, op Philip na, zijn weggesstuurd, of zij zijn uit zichzelf vertrokken, en ik kan het hun niet

kwelijk nemen, want het verblijf in dit huis was in de laatste jaren niet erg plezierig. Onze behoeften zijn klein, Philip kan heel goed koken en iedere week gaat hij naar Hyères, om daar zijn voorraden te hernieuwen.

— Lopend, mevrouw ? riep Raffles verwonderd uit.

— Gedeeltelijk. Hij maakt altijd gebruik van het vriendelijk aanbod van onze naaste buur, een boer, die op dezelfde dag naar de stad moet en hem dan laat mederijden.

— Mevrouw de gravin, uit naam van mijn vriend bedank ik u, want inderdaad zou hij veel pijn hebben gehad in zo'n hotsende boerenwagen. Wanneer u ons twee dagen gastvrijheid wilt verlenen, dan zal ik u daardoor erg dankbaar zijn. En wat uw voorwaarden betreft, natuurlijk aanvaard ik die, zonder enige beperking. Deze kamer schijnt tamelijk afgelegen te liggen en wij beiden, mijn chauffeur en ik, zullen ons niet meer buiten vertonen, dan beslist noodzakelijk is. Wat mijn gewonde vriend betreft, er is geen denken aan dat hij, zonder stok, de eerste dagen de kamer zal kunnen verlaten. Hij is wat onvoorzichtig geweest, hij moet er nu zelf de gevolgen van dragen.

— Dan zal ik Philip opdracht geven, mylord, om hier voor u een veldbed op te slaan, want ik begrijp wel, dat u in de nabijheid van uw vriend zult willen blijven. Ook de sofa kan in een bed veranderd worden en uw chauffeur, als u wilt, kan in een aangrenzende kamer slapen. Zo niet, dan is er op de derde verdieping zeker wel een kamer voor hem beschikbaar, want daar sliepen vroeger onze bedienden. Wat de maaltijden betreft, het spijt mij, maar wegens de toestand van mijn man zal ik u moeten vragen, ze hier op uw kamer te gebruiken. Ik eet helemaal alleen met hem, ik ben de enige die hij nog goed kent. En nu en dan schijnt hij zich ook te herinneren wie Philip is. En dit alles,

mylord, al deze ellende, al deze stilte hier, die uitgestorvenheid, die verwaarlozing, dat is het gevolg van de afschuwelijke oorlog.

— Uw man heeft zeker meegevochten? vroeg Raffles zacht.

— Ja, mylord, natuurlijk, ofschoon hij te oud was voor de gewone dienst. Maar hij kon niet lijdelijk toezien, toen ons land onder de voet werd gelopen door de Duitsers. Hij heeft gewerkt bij de ambulance en in veldhospitelen. Maar na een paar jaar moest hij dat werk opgeven. Hij werd ernstig ziek en moest naar huis worden gestuurd.

— Vochten er nog andere bloedverwanten mee, madame ?

— Mijn zoon, mylord, mijn enige zoon. Hij sneuvelde, hij is gevallen door een kogel van die vervloekte S.S. Het was kort voor de landing van de geallieerden bij Toulon. Alles ging goed en wij hoopten al op een spoedige bevrijding, toen mijn zoon viel in een straatgevecht bij Marseille. Alles werd hier klaar gemaakt voor zijn ontvangst, wij zouden hem met gejuich inhalen. Drie maanden na zijn terugkeer zou hij getrouwd zijn met het liefste meisje dat u zich kunt voorstellen en toen viel hij door een van de laatste kogels, die in de wereldoorlog werden gewisseld, op een tijdstip toen een nieuw tijdperk voor ons land begon te gloren.

— Dat is vreselijk, gravin, zei Raffles zacht ; hij greep de kleine trillende hand, die koud en bevend in de zijne lag. Ik geloof, dat ik nu begin te begrijpen waarom het hier zo... zo...

— Zeg het maar, mylord, waarom het hier zo doods, zo huiveringwekkend stil is ; och wij hadden ook alle hoop op hem gevestigd, wij hielden zo van Armand, hij was alles voor ons, hij was een zoon, zoals men er tegenwoordig maar weinig vindt, hij had een hart van goud, hij was dapper, edelmoedig, alle bedienden droegen hem op de handen en zijn vader verafgoedde hem.

Brandende tranen van smart waren de oude dame naar de ogen gedrongen en drupten nu langzaam op de zwarte japon neer, zonder dat zij het scheen te merken.

Maar plotseling droogde zij die tranen af en zei :

— Ik heb mij laten verleiden, mylord, tegenover u, die ik helemaal niet ken, de vrije loop te geven aan mijn smart. Neem het mij niet kwalijk. Wij zien hier nooit iemand en toen u mij zei, dat u zelf aan onze kant had gevochten in de oorlog, toen...

— Verontschuldigd u niet, gravin, zei Raffles, onwillekeurig ontroerd, door het leed, dat uit de woorden en het verwrongen gezicht van de arme vrouw

sprak. Wanneer het u verlichting kan geven vertel mij dan, hoe uw zoon stierf en spreek zoveel over hem als u wilt. Maar doe het alleen dan, als u gelooft dat het zal opluchten.

— Nee, nee. Ik zal het niet kunnen dragen. Ik had de wond, die nog niet gesloten is, die zich nooit zal sluiten, niet opnieuw moeten openrijten. Vaarwel mylord, ik weet niet of wij elkaar zullen terug zien. Philip is onze trouwde, u kunt met hem alles bespreken.

En vóór Raffles nog iets had kunnen zeggen was de arme vrouw, snikkend alsof haar hart zou breken, de kamer uitgelopen.

HOOFDSTUK III.

EEN NACHTELIJKE VERSCHIJNING

Het was omstreeks vier uur in de ochtend en het was nog donker, toen er hard op de deur werd geklopt van de blauwe kamer, waar Raffles rustig sliep op het veldbed, dat de vorige avond voor hem klaar was gemaakt.

In een oogwenk was Raffles overeind.

— Wie is daar ? vroeg hij, onmiddellijk klaar wakker.

— Ik ben het, mylord, Philip. Om Godswil, luister naar mij.

Raffles gooide dadelijk de deken van zich af, schoot een paar kledingstukken aan en zei toen :

— Kom binnen, de deur is niet afgesloten.

De deur ging open en Philip kwam het vertrek binnen.

Hij was nauwelijks gekleed en had blijkbaar in de haast een broek aangeschoten. Hij was blootsvoets en zijn grijze haren hingen verward om zijn

hoofd.

Hij trilde als een espenblad en scheen nauwelijks te kunnen spreken.

Raffles schonk snel een glas water voor hem in en liet de oude man drinken.

De tanden van Philip klapperden tegen het glas toen hij een paar teugen dronk.

— Wees nu kalm en vertel mij wat er aan de hand is, zei Raffles terwijl hij de oude man de hand op de schouder legde.

— U zei gisteren toch, dat u dokter bent, mylord ?

— Dat is zo.

— Kom dan, alstublieft, direkt mee naar mevrouw de gravin.

— Wat is er met haar ?

— Zij heeft een toeval, mylord, en ik vrees, dat zij plotseling krankzinnig is geworden.

— Wees kalm, wees kalm, maande Raffles de oude man aan. Hier, slik deze pastille met water in, het zal u kalmeren.

Philip slikte de pastille niet zonder moeite in en Raffles bracht hem naar een stoel en liet hem zitten.

Brand was ook wakker geworden en keek, zich de ogen wrijvend, met verbazing naar wat er gebeurde.

Philip scheen een beetje tot bedaren te komen, vouwde de handen en zei smekend :

— U kunt het niet weigeren, mylord, ons te helpen. Als u het niet doet, dan zal de gravin misschien sterven. Zij ziet eruit als een dode, bleek en stijf als marmer.

— Ik denk er niet aan, te weigeren, beste man, zei Raffles kalmerend. Zeg mij alleen hoe het mogelijk is, dat mevrouw de gravin, die zo gezond leek, plotseling, midden in de nacht een toeval heeft kunnen krijgen.

— Hoe het komt, mylord ? Zij moet geheel overstuur zijn geweest. Zij moet een visioen hebben gehad. Zij zegt... Zij zegt, dat zij mijnheer heeft gezien !

— Ik begrijp het al, er moest wel een reactie volgen op de opwindings, door onze plotse komst veroorzaakt. Ik ga direkt met u mee.

Raffles pakte haastig wat geneesmiddelen bijeen, die hij nog diezelfde avond door Henderson had laten halen, die daarvoor gebruik had gemaakt van paard en wagen, hem door de buurman van graaf de Rougemont, een vriendelijke boer, in bruikleen afgestaan, zodra hij met Philip verschenen was.

Het was het kistje, dat Raffles altijd bij zich had, wanneer hij een autotocht ondernam en dat, naast verbandmiddelen en medicijnen ook enige chirurgische instrumenten bevatte.

Hij waarschuwde Henderson met enkele woorden door de gesloten tussendeur, stelde Brand in het kort op de hoogte en volgde toen de oude bediende.

Terwijl zij haastig door de brede gangen liepen, waar een lichte schemering heerste, zei Philip, hijgend van het har-

de lopen :

— U zult mijnheer de graaf bij haar vinden, mylord, en ik bid God, dat hij u rustig uw gang zal laten gaan. Hij is erg opgewonden, hij rukt zich de haren uit het hoofd, hij is heel anders dan gewoonlijk.

— Misschien heeft dit voorval wel een gunstige uitwerking op zijn geestestoestand, vriend Philip. Maar laten wij ons haasten.

Reeds stond Philip stil voor 'n prachtig gebeeldhouwde, wit gelakte deur en zei op zachte toon :

— Dit is de slaapkamer van mevrouw de gravin ; ik hoor de graaf spreken.

Raffles aarzelde niet, maar deed de deur open.

Een van de gordijnen was opengeschoven en in een brede stroom vloeide het maanlicht naar binnen.

Ongeveer in het midden van het vertrek stond een heel oud praalbed, met een hemel van eikenhout, waarvan satijnen gordijnen afhingen. Op het bed lag, in een lange witte nachtjapon, gravin de Rougemont, met wijdgeopende ogen, verstarde trekken en doodsbalek.

Naast het bed knielde, er half overheen gebogen, de graaf en praatte op dringende, overredende toon, terwijl hij zacht haar handen streelde en haar liefkozende naampjes gaf.

Maar bij het horen van de opengaande deur draaide hij zich om en sprong op.

Er lag nu een woeste uitdrukking op zijn gezicht, een totaal andere uitdrukking dan Raffles er de vorige middag op gezien had, hij kwam met gebalde vuisten op Raffles toe en riep :

— Wie bent u ? Wat wilt u hier ? Wie heeft u geroepen ?

— Ik ben dokter, graaf, antwoordde Raffles met zijn rustige stem, die dikwijls een kalmerende uitwerking had. Ik kom hier om te proberen, mevrouw de gravin weer tot bewustzijn te brengen.

De trekken van de arme grijsaard ontspannen zich en plotseling brak er een stroom van tranen uit zijn ogen en

hij barstte uit in een ruw gesnik, dat zijn hele lichaam deed schokken.

— Genees haar! Genees mijn lieve vrouw! Ik kan niet zonder haar; het leven zou voor mij geen waarde meer hebben, als zij stierf!

Een ogenblik leek het alsof hij voor Raffles op de knieën wilde vallen, maar deze greep hem met een snelle beweging stevig onder de arm en bracht hem naar een lage stoel, die bij het raam stond.

Zijn ervaren blik had hem dadelijk doen zien, dat er een grote verandering met de ongelukkige had plaats gehad, een verandering ten goede.

Hij gaf hem een kalmerend middel in, zei tegen Philip, die bevend in de deur-opening was blijven staan, dat hij wat met zijn meester moest komen praten en wijdde toen zijn aandacht aan de bewusteloze vrouw.

Hij bekeek met de grootste aandacht de ogen, tilde het bovenste lid iets op, telde de polsslagen en beluisterde de hartslag.

Hij zocht iets in het kistje, dat hij had meegebracht, vulde een injectiespuitje met een kleurloze vloeistof uit een flesje en gaf de bewusteloze een injectie onder de linker oksel.

Met enige moeite wist hij de opeengeklemde tanden van elkaar te krijgen en druppelde nu iets van de inhoud van een tweede flesje in haar mond.

Toen ging hij zwijsend op de rand van het bed zitten en wachtte.

Na verloop van tien minuten begonnen de oogleden te trillen, de ogen verloren hun starre uitdrukking en toen vielen de oogleden langzaam dicht. De ademhaling werd geregelder, de polsslag bijna normaal. Raffles wachtte nog even, stond toen op, ging naar graaf de Rougemont, legde hem de hand op de schouder en zei:

— Mevrouw de gravin slaapt nu rustig en als de tekenen niet bedriegen, dan zal zij geen nadelige gevolgen ondervinden van de hallucinatie, waarvan zij het slachtoffer is geweest.

Met trillende stem zei de grijsaard, terwijl hij de hand van Raffles greep en

krachtig drukte:

— Ik dank u, dokter, ik dank u uit de grond van mijn hart. Maar vertel mij eens, hoe u zo snel bent gekomen; ik ken u helemaal niet.

— Ik was hier op het kasteel, graaf. Ik was, zonder dat u het wist, sinds gisteravond uw gast.

En in korte woorden vertelde Raffles hem wat hem op het kasteel had gebracht.

Graaf de Rougemont luisterde aandachtig toe, terwijl hij zich herhaaldelijk over het voorhoofd streek en zei toen met een matte glimlach:

— Ik geloof, dat ik het begrijp. Mijn vrouw en mijn brave Philip hebben mij het zien van een vreemdeling willen besparen. En ik wil de waarheid niet verzwijgen, ik zou het ook sterk hebben afgekeurd, als zij hier een vreemdeling hadden gebracht. Ik zie sinds enige tijd geen mensen meer, graaf, en ik heb daar mijn reden voor.

— Spreek daar niet verder over, graaf, uw echtgenote heeft mij al alles verteld, zei Raffles zacht. Ik weet, welk vreselijk ongeluk u getroffen heeft. Maar nu moet u mij vertellen, wat er vannacht gebeurd is, want aan de hand daarvan zal ik de verdere behandeling van de gravin moeten inrichten.

Graaf de Rougemont scheen een ogenblik te aarzelen en zei toen tegen Philip:

— Vertel jij het aan mylord. Je was bijna tegelijk als ik; ik ben bang dat het boven mijn kracht gaat.

Raffles nam de oude man terzijde, voerde hem naar een van de diepe vensterbanken en zei:

— Vertel nu.

— Het kan ongeveer vier uur in de ochtend geweest zijn, mylord, en het was nog donker, toen ik plotseling uit mijn slaap werd opgeschrikt door een snerpande gil, die uit de slaapkamer van de gravin klonk.

— Slaapt u daar dicht bij?

— Aan de overkant van de gang, mylord. Vroeger was dat natuurlijk anders, maar de gravin zelf wilde het, dat ik ook 's nachts bij de hand zou zijn, want

zij was steeds bang, dat er onverwacht iets met mijnheer de graaf kon gebeuren.

— Waar slaapt de graaf ?

— In een kamer, die aan het slaapvertrek van de gravin grenst en er door een tussendeur mee in verbinding staat.

— Dank je. Ga verder.

— Ik was onmiddellijk klaar wakker, ik trok razendsnel het eerste het beste kledingstuk aan, ik rukte de deur open, ik rende de gang over en ik probeerde de deur van de slaapkamer te openen. Maar zoals gewoonlijk was deze gesloten en ik moest dus door de slaapkamer van de graaf gaan. Ik vond hem bezig in grote verwarring wat kledingstukken aan te trekken, maar ik greep hem dadelijk bij de hand en trok hem naar de tussendeur.

De oude man moest even wachten, om zijn aandoening meester te worden en ging toen verder :

— Zoals altijd stond de deur op een kier en ik hoefde haar maar open te duwen. Het maanlicht stroomde naar binnen door een van de vensters, want de gravin sloot nooit het gordijn. De stralen vielen precies op de gravin, die recht overeind in haar bed stond en zich met de ene hand vasthield aan het gordijn van het bed, terwijl zij met de andere naar iets scheen te wijzen, dat zij in een donkere hoek van de kamer zag. « Daar, daar ! » gilte zij en op haar gezicht was een uitdrukking van schrik en angst en tevens van extase te lezen. « Hij was het ! Het was Armand ! Het was mijn zoon ! »

En nauwelijks had zij dit uitgesproken met een stem, die mij de haren ten berge deed rijzen of zij viel achterover in het bed, stuiptrekkend en gillend.

— Wat deed u toen ?

— Wij renden dodelijk verschrikt naar haar toe en probeerden haar tot kalmte te brengen.

— Kreeg u de indruk, dat zij sliep ?

— Ik weet het niet, mylord, haar ogen

waren in ieder geval wijd open.

— Kalmeerde zij gauw ?

— Er kunnen geen vijf minuten verlopen zijn of zij lag doodstil, zo stil als u haar gevonden hebt. Toen moest ik mij weer bemoeien met de graaf, want hij gedroeg zich als een krankzinnige en rende als een dolle door de kamers. Ik slaagde er tenslotte in hem tot kalmte te brengen en toen pas dacht ik er aan uw hulp in te roepen.

— Heeft de gravin al meer van die aanvallen gehad ?

— Nooit.

— Sliep zij altijd goed ?

— Zo goed als het in haar omstandigheden maar mogelijk was.

— Klaagde zij dus nooit over akelige dromen ?

— Ik heb er althans nooit iets van gehoord, mylord.

— Ja, dan kan het bijna niet anders of haar nachtelijke hallucinatie moet het gevolg zijn geweest van het korte gesprek, dat zij met mij had en de onverwachte komst van drie vreemdelingen op het kasteel.

Raffles keek het grote vertrek eens rond en liep toen met de handen op de rug naar de nu rustig sluimerende vrouw.

Hij keek even in het zachte, edele gezicht en wendde zich toen weer tot Philip met de vraag :

— Apropos, in welke hoek meende de gravin de verschijning te zien ?

— Daarginds, mylord, onder het grote portret van generaal de Condé, een familielid van een van de vroegere Rougemont's.

Langzaam liep Raffles naar de hoek van het vertrek, die hem was aangewezen, keerde zich daar om en keek naar het bed, als om de afstand te meten. Maar plotseling viel zijn blik op een kleine voorwerp, dat op het wijnrode vloerkleed lag. Hij bukte zich en raapte het op. Het was een half afgebrande waslucifer.

HOOFDSTUK IV.

WIE WAS HET ?

Het was ongeveer twaalf uur 's middags en over een uur zou de lunch worden opgediend in de grote, nu zo doodse eetzaal, die zich gelijkvloers bevond en met drie grote vleugeldeuren op het terras uitkwam.

Gravin Gabrielle was net uit haar slaap ontwaakt en keek verbaasd om zich heen.

Er verscheen een uitdrukking vol liefde op haar fijn besneden gezicht, toen zij de graaf bij het raam zag zitten, die zijn blik onafgewend op haar gevestigd hield. Zij hief de hand op, als om hem die toe te steken.

Direkt kwam graaf de Rougemont toelopen en Raffles verliet zijn plaats aan het bed, waar hij verscheidene keren was teruggekeerd, om de bejaarde vrouw gade te slaan en liep naar een van de grote ramen, vanwaar hij een groot gedeelte van het park kon overzien en zelfs een stuk van de zee, want het kasteel lag vrij hoog en het slaapvertrek bevond zich op de tweede verdieping van het kasteel en wel in het oudste gedeelte daarvan.

Achter zich hoorde hij zacht fluisteren, maar hij keerde zich niet om en besteedde al zijn aandacht aan de woestuin, die wel een hindernis leek.

In het midden van het brede pad, zag hij Brand en Henderson langzaam heen en weer lopen, genietend van de heerlijke lucht en de zonnestralen, die echter maar nauwelijks het dichte bladerendak van de sedert tal van jaren niet gesnoei-

de bomen konden doordringen.

Brand liep heel moeilijk en moest zich daarbij bedienen van een soort kruk, door Henderson van een paar sterke boontakken voor hem gemaakt en van de brede schouder van de reus.

De voet was helemaal omzwachteld en hij kon hem dus onmogelijk op de grond zetten.

Raffles liep naar een ander raam, opende het, stapte het balkon op met zijn prachtige ijzeren leuning, wenkte Brand om wat naderbij te komen en toen de jongeman was komen aanhinken, riep Raffles hem verwijtend toe :

— Wat is dat nu, Charles ? Heb je je verstand verloren ? Hoe kom je erbij, om nu al te gaan wandelen ?

— Noem je dat wandelen ? riep Brand glimlachend uit. Ik strompel maar wat rond.

— Help onthouden, dat ik je onmiddellijk na de lunch moet masseren.

Hij trad terug, sloot zacht het raam weer en keek naar het reusachtige praalbed.

De graaf had zich juist opgericht, keek hem aan en zei :

— Mijn vrouw wenst u te bedanken mylord.

— Waarvoor dan wel ? vroeg Raffles glimlachend, terwijl hij op het bed toetrad.

— Waarvoor anders dan voor uw vriendelijke en snelle hulp, mylord ? zei de gravin op zacht verwijtende toon.

— Dat had werkelijk niets te betekenen. Al heb ik nooit als arts gepraktiseerd, zo ben ik toch moreel verplicht, mijn diensten aan te bieden, wanneer men die komt inroepen. Hoe voelt u zich nu ?

— Zo goed als het maar kan, mylord. U zult mij toch, hoop ik, wel toestaan, straks op te staan.

— Dat spreekt vanzelf, gravin, antwoordde Raffles. U bent echt niet ziek, u hebt alleen maar te lijden gehad onder de gevolgen van een plotselinge en heftige aandoening. U herinnert het u toch ?

De gravin Gabrielle sidderde slechts even en sloot de ogen, terwijl er een smartelijke trek op haar gezicht kwam.

— Ik herinner het mij heel goed, mylord.

— Gelooft u sterk genoeg te zijn, mij op enige vragen te antwoorden, betreffende die verschijning ?

— Vraag maar, mylord, maar maak het niet te lang, antwoordde gravin Gabrielle.

— Welnu dan, madame, hebt u iets dergelijks al eens eerder beleefd ?

— Nooit.

— Wat zei uw eigen arts over de toestand van uw zenuwen ?

— Onze huisdokter komt hier eens in de veertien dagen ; hij moet morgen weer komen, lijkt mij, hij verklaarde altijd, dat hij zelden zulke sterke zenuwen bij een vrouw had aangetroffen, als bij mij.

— Hebt u gisteravond 'n zware maaltijd gebruikt, voor u naar bed ging ? Of iets anders buitengewoons gedaan ?

— Volstrekt niets !

— Had u hoofdpijn ?

— Niet in het minst !

— Vertel mij dan nu eens onder welke omstandigheden de verschijning zich aan u voordeed. Hoe bent u wakker geworden ?

— Stelt u daar belang in ? vroeg gravin Gabrielle, een weinig verbaasd.

— In al dergelijke gevallen, heb ik steeds erg veel belang gesteld, gravin, antwoordde Raffles. Ik heb een bijzon-

dere studie gemaakt van gedachtenoverbrenging of telepatie, willekeurige en onwillekeurige. Ik hoop toch, dat ik u met mijn vraag niet verontrust.

— Ik zal er mij tegen verzetten, mylord. Ik werd plotseling wakker. Ik slaap trouwens licht en een gering gerucht is al voldoende, om mij wakker te krijgen. Ik kan niet met juistheid zeggen, wat voor geluid mij deed ontwaken.

— Het klonk toch niet als het openschuiven van een deur of raam ? vroeg Raffles, terwijl hij de oude dame vol spanning aankeek.

— Ik kan het u niet met zekerheid zeggen, misschien leek het daar wel op, antwoordde gravin Gabrielle. Ik kon daar trouwens niet meer aan denken, want op hetzelfde ogenblik vloog ik overeind ; ik had het gezien. Het stond daarginds in de hoek, het gezicht was rossig verlicht ; het was mijn zoon, het was mijn Armand.

— Bewoog de verschijning ?

— Nee, zij was onbeweeglijk en scheen mij aan te staren.

— Welke kleur had het gezicht ?

— Bleek, heel bleek.

— Hoe was de verschijning gekleed ?

— In een soort militaire tuniek, zoals officieren die thuis wel dragen. Op zijn hoofd had hij een veldmuts.

— Hebt u de verschijning toegesproken ?

— Daartoe was ik niet bij machte. Ik was verstijfd van ontzetting en schrik.

— Hoelang bleef het spooksel zichtbaar ?

— Ik had geen begrip van tijd.

— Weet u, dat u gegild hebt ?

— Ja, dat meen ik mij te herinneren.

— Hoe verdween de verschijning ?

— Het leek mij alsof zij, hoe moet ik het uitdrukken, alsof zij plotseling uitdoofde. Verder weet ik niets meer, want toen verloor ik het bewustzijn.

— Meer wil ik niet van u weten, mevrouw, antwoordde Raffles. Het is zeker heel eigenaardig voor iemand met een gezonde constitutie, om zulke hallucinaties te krijgen. Ik kan het alleen

verklaren uit de omstandigheid, dat u gisteren met mij over uw zoon gesproken hebt.

— Maar dat doe ik iedere dag met mijn man, of met de oude Philip, riep de arme moeder uit.

— Dan wordt het geval alleen maar vreemder, antwoordde Raffles peinzend. Sta mij toe...

Hij stapte van de verhoging af, waarop het bed was geplaatst en liep naar de hoek, waar de nacht tevoren de vreemde verschijning zich had vertoond. Graaf de Rougemont, stil en zwijgend als steeds, was hem gevolgd. Raffles bekeek de muur even en vroeg toen :

— Dit huis is zeker heel oud ?

— Het dateert uit het begin van de vijftiende eeuw, mylord.

— En deze vleugel behoort zeker tot het oudste gedeelte ?

— Inderdaad. De ophaalbrug is zelfs nog ongeschonden bewaard gebleven.

— Is deze vleugel nooit gerestaureerd ?

— Bij mijn weten niet.

— Heeft het kasteel altijd aan leden van uw geslacht toebehoord ?

— Van vader op zoon, mylord.

— Zeg mij eens graaf, u weet natuurlijk zeker... ja, ik weet het wel, dat u mijn vraag onzinnig zult vinden en toch wil ik ze u stellen, u weet toch zeker, dat uw zoon werkelijk gesneuveld is ?

— Of ik het zeker weet ? herhaalde de graaf op een toon van verbazing. Ik weet het, helaas, maar al te goed, mylord. Moet ik u soms zijn herkenningssche tonen met zijn regimentsnummer en zijn naam er in geslagen en zoals iedere Franse militair verplicht was er een te dragen, van het ogenblik af dat hij te velde was ?

— Bij gelegenheid zou ik het inderdaad graag eens willen zien, antwoordde Raffles kalm.

— Wat moet dat betekenen, mylord ? Hoe moet ik uw vragen verklaren ?

— Zij betekenen absoluut niets, graaf, dat verzeker ik u, antwoordde Raffles sussend. Ik wilde alleen maar dat plaatje eens zien, dat men van de borst van

uw arme jongen heeft genomen, om het u toe te sturen. Apropos, wie deed dat ?

— Het gebeurde namens zijn kolonel door mijn neef, Edgar Lafonte.

— Die was dus ook te velde ?

— Dat is te zeggen, hij was bij de administratie, als u liever wilt, antwoordde de oude graaf, met enige minachting in zijn stem.

— Op welke manier ontving u het herkenningsplaatje ?

— Op de gewone manier. De kolonel had zelf het begeleidend briefje geschreven en een en ander werd aangetekend verzonden door mijn neef ; het was zijn werk. Wegens de verwarring, die er toen in deze streken heerste, duurde het tamelijk lang, vóór ik het ontving.

— Ziet u mijnheer Edgar Lafonte nog wel eens ?

— Tegenwoordig niet zo vaak meer, vroeger kwam hij hier geregeld.

— U zult wel denken, graaf dat ik buitengewoon nieuwsgierig en onbescheiden ben uitgevallen, antwoordde Raffles, maar dat vindt men meer bij psychiaters. Zou u mij willen toestaan deze kamer eens op mijn gemak te onderzoeken ? O, louter als oudheidkundige, voegde hij er haastig aan toe. Het is een buitengewoon prachtig vertrek van kloeke afmetingen en ik zie een groot aantal voorwerpen, waarin ik erg veel belang stel.

— Ik laat u volkomen vrij om alles te bezichtigen, mylord, antwoordde de Rougemont, die blijkbaar nog verbaasd was over de zonderlinge vragen en opmerkingen van zijn bezoeker.

— Dan reken ik er op, dat ik mevrouw de gravin over een kwartier met u in het park zie wandelen. Hij boog en verliet het vertrek.

In de gang ontmoette hij de oude Philip, die hem een dankbare blik in zijn oude ogen zwijgend wilde voorbij lopen.

Maar Raffles hield hem met een beweging staande, haalde snel een sigaret uit zijn koker en zei :

— Een lucifer, vriend Philip.

— Ik heb er geen bij mij.

Philip haalde een ouderwetse tondel-

doos te voorschijn en maakte, niet zonder moeite, enig vuur. Raffles, die, zoals altijd, een goed werkende sigaretten-aansteker in zijn zak had, moest inwendig lachen om deze mystificatie.

— U hecht aan het oude, zie ik, merkte Raffles lachend op. Gebruikt u geen lucifers ?

— Nooit, mylord. Die zult u alleen in de keuken vinden.

Hij keek schuw in de richting van de slaapkamer en vervolgde toen op geheimzinnige toon :

— Heel lang hebben wij de lucifers uit het bereik van mijnheer de graaf moeten houden ; hij had aanvallen van zinsverbijstering, ziet u. Wij durfden zelfs geen mes of enig ander scherp voorwerp onder zijn bereik te laten. Langzamerhand is dat voorbijgegaan, de hemel zij dank, maar veel is toch bij het oude gebleven ; ik houd de lucifers altijd zorgvuldig achter slot.

— Wat zijn het voor lucifers ?

— Gewone Zweedse zwaluw lucifers, antwoordde Philip, verwonderd over deze vraag.

— Hebt u nooit waslucifers gebruikt ?

— Nooit.

— Heeft de gravin er soms ?

— Wat zou zij met lucifers moeten doen ? riep de oude bediende verwonderd uit. U hebt gezien, dat hier overal elektrisch licht is aangebracht.

Raffles deed een paar trekjes aan zijn sigaret, klopte Philip op de schouder en zei vriendelijk :

— Heel begrijpelijk, Philip. En nu ga ik eens kijken, hoe mijn vriend het wel maakt ; hij is tegen mijn verbod in opgestaan.

Hij kon de jongeman echter nergens vinden en een kwartier later stond hij alweer in de nu verlaten slaapkamer van gravin Gabrielle.

Raffles keek uit het raam en zag het tendere vrouwtje met het spierwitte haar aan de arm van haar man door een van de lanen van het park lopen.

Met snelle stappen liep hij direkt naar de hoek van het vertrek, waar de schim van de dode Armand de Rouge-

mont was verschenen.

Het was hier vrij donker en Raffles knipte dus zijn sterke zaklantaarn aan, waarna hij met de grootste zorgvuldigheid de eikenhouten, meer dan manshoge lambrizing begon te onderzoeken.

Dit beschoot bestond uit vrij smalle eikenhouten delen, enigszins gewelfd en van boven eindigend in een prachtig besneden kroonlijst. Hij onderzocht allereerst uiterst nauwkeurig de naden tussen al deze planken, door te trachten er het dunne lemmet van zijn zakmes tussen te schuiven.

Dit lukte hem pas bij de vijftiende plank van de hoek af ; hier verdween het dunne lemmet, zij het dan met enige moeite, in de voeg tussen de beide delen.

Raffles liet het mes op dezelfde plaats zitten, trok een stoel naar zich toe, ging er op staan en onderzocht zorgvuldig de kroonlijst, recht boven de plek, waar hij zijn zakmes tussen de planken had gestoken.

Vrij spoedig had hij een nauwelijks zichtbare spleet in het hout gevonden.

Raffles stapte weer van zijn stoel, trok het mes weg en bromde voor zich heen :

— Hier is een geheime deur, dat is zeker. Die deur is vannacht open geweest en de man, die haar opende, gebruikte een waslucifer, waarschijnlijk om zichzelf bij te lichten. Ik voor mij geloof niet aan verschijningen, aan spoken, aan schimmen, die zich vertonen aan volkomen normale mensen. Ik heb overigens nog nooit gehoord, dat een spook waslucifers gebruikte. Nee, die dit deed, was een wezen van vlees en bloed. Armand de Rougemont echter kan het niet geweest zijn, al heeft hij dan waarschijnlijk erg veel op hem geleken, want Armand de Rougemont is dood, en als hij het wel geweest was, dan zou hij toch niet weer plotseling verdwenen zijn, na zijn moeder te hebben gezien en haar stem te hebben gehoord.

Raffles blies een dikke rookwolk uit, keek, wijdbeens en de vuisten in de heu-

pen gesteund, naar de lambrizing, die zo 'n wonderlijk geheim scheen te verbergen en barstte toen los :

— Maar voor den drommel. Als Ar-

mand de Rougemont het niet geweest is, wie was het dan ? Ik moet en zal het te weten komen.

HOOFDSTUK V.

NIEUWE BEZOEKERS OP HET KASTEEL

Men gebruikte de lunch gezamenlijk, op aandringen van de oude graaf, die op deze manier zijn dankbaarheid wilde tonen jegens de man, die zijn vrouw op zo snelle en afdoende wijze genezen had.

Het was alsof de Rougemont zelf ontwaakt was uit een soort verdooving, waarin hij jarenlang had geleefd.

Ook hij kon zich niet onttrekken aan de invloed, die Raffles op iedereen uitoefende, die met hem in aanraking kwamen.

Hij was zeker niet opgewekt, maar hij sprak in ieder geval en dat feit alleen deed de ogen van de oude Philip, die bediende, vrolijk glanzen.

Soms waren er immers wel weken voorbijgegaan, zonder dat de oude bediende één enkel woord hoorde uit de stroef gesloten mond van zijn meester. Men had zelfs de excuses van Brand niet willen aanvaarden, die zich had willen verontschuldigen wegens zijn voet en het was alweer Henderson geweest, die hem in zijn armen naar zijn stoel voor de lunchtafel had gedragen.

Het was ook Raffles, die, zoals de Fransen het plegen te zeggen, « de kosten van de conversatie » droeg.

Hij vertelde van zijn reizen en hij deed dat op een wijze, dat de luisteraars als het ware aan zijn lippen hingen en maakte, dat de oude Philip soms midden

in de grote zaal als aan de grond geworteld bleef staan, met een grote zilveren schaal in de handen, mond en ogen wijd opengesperd.

Dadelijk na het dejeuner nam graaf de Rougemont Raffles mee naar zijn particuliere werkkamer, trok daar met bevende hand een la van zijn ouderwetse bureau open en nam er een doosje uit, dat hij met trillende vingers opende. Het bevatte een rond plaatje aan een ketting. Hij overhandigde het zwijgend aan Raffles, nauwelijks bij machte om zijn aandoening meester te blijven en deze las :

« Armand de Rougemont, 98^e Regiment, 3de Compagnie ».

Daaronder stond nog een jaartal.

Raffles bekeek het plaatje aandachtig en gaf het toen terug met de woorden :

— Ik dank u, graaf, dat u het mij heb laten zien. U zei mij, dat de kolonel van uw zoon u het bericht van zijn dood meldde ?

— Inderdaad.

— Kent u die kolonel persoonlijk ?

— Hij was steeds een goede vriend van mij.

— Hij was ? Hij is dus gesneuveld ?

— Hij leeft nog, maar ik zei u reeds, dat ik in de laatste jaren zelfs mijn beste vrienden niet meer ontvang, antwoordde de Rougemont op doffe toon.

— Hebt u de kolonel nog gesproken, nadat u die brief ontving?

— Ja, nog eenmaal. Het reizen was in die dagen heel moeilijk, maar hij wilde mij persoonlijk condoleren; hij hield heel veel van zijn zoon. Armand zou met zijn dochter Suze zijn getrouwd.

Raffles had aandachtig geluisterd en keek nu het raam uit, naar het park.

Hij zag net, hoe de oude Philip, zo snel zijn benen hem wilden dragen, naar het hek rende en toen hij wat beter toekeek, zag hij op de slecht onderhouden weg daarvoor 'n klein, vierwielig jachtwagentje stilstaan, met een stevige pony bespannen.

Een krachtig gebouwde man, met een geweldige grijze snor, had net de leidfels toegeworpen aan de koetsier en was nu een jong meisje behulpzaam op haar beurt uit het wagentje te klimmen.

— Ik geloof, dat u bezoek krijgt, graaf, zei Raffles glimlachend.

de Rougemont fronste de wenkbrauwen en liep naar het raam.

Zijn ogen bleken nog heel goed te zijn, want hij herkende de bezoekers onmiddellijk.

— Maar dat is mijn vriend, kolonel de Kermanac en hij heeft Suze bij zich.

— En zult u hem weer wegsturen, graaf? vroeg Raffles. Sta het een vreemdeling toe, dat hij u de raad geeft u weer in het leven terug te begeven. U bent een man, u mag zich niet door uw smart laten overheersen. U hebt plichten jegens uw echtgenote.

— Ik weet het en ik heb ze ernstig verwaarloosd, antwoordde de Rougemont met gebogen hoofd. Maar verontschuldigd mij een ogenblik, ik zal straks de Kermanac en onze lieve Suze aan u voorstellen.

de Rougemont verliet haastig het vertrek en Raffles zag door het raam hoe hij in het park verscheen en met uitgestrekte handen de bezoekers tegemoet liep.

De koetsier, die er uitzag als een veteraan, klom weer op de bok en reed het hek binnen, terwijl Philip hem de weg wees naar de stallen, die weliswaar

helemaal niet onderhouden waren, maar waar toch gauw genoeg ruimte kon worden gemaakt voor het kleine jachtwagentje en de prachtige hackney, die het trok.

Een ogenblik later sloot de Rougemont zijn oude vriend, met wie hij twee jaren alle gevaren van de oorlog had gedeeld en menig levensgevaarlijk karweitje had opgeknapt, in de armen.

Zij waren nu zo dichtbij gekomen, dat Raffles de bezoekers duidelijk kon opnemen.

Kolonel de Kermanac was hoogstens vijftig jaar en zijn dochter, een knappe brunette, kon nauwelijks twintig zijn. Het was zeker een lief meisje, maar er lag nu een weemoedige waas over haar gezichtje. Het was alsof een verborgen smart de lach van haar lippen had weggejaagd en er die ernstige uitdrukking voor in de plaats had gesteld, die maar zelden week voor een flauwe glimlach.

Met een bevallige beweging boog zij het hoofd en bood het blanke voorhoofd aan de oude vriend van haar vader voor een kus.

Daarna liep het drietal langzaam naar het huis toe en het volgende ogenblik was het uit het gezicht verdwenen.

Raffles ging langzaam weer naar het bureau terug en bekeek nogmaals het plaatje, dat de Rougemont daar had laten liggen.

Toen mompelde hij hoofdschuddend, half voor zich heen:

— Dit plaatje is ontegenzeggelijk echt, er valt niet aan te twijfelen. Armand de Rougemont moet gevallen zijn en toch, en toch...

Hij bleef in gedachten verzonken staan en zo werd hij verrast door de Rougemont, die met zijn gasten binnentrad.

— Sta mij toe, mylord, dat ik u voorstel aan mijn goede vriend, kolonel de Kermanac, over wie wij juist spraken, dit is zijn dochter Suze. Zij zullen mij het genoegen doen hier een week te blijven logeren.

De beide heren bogen voor elkaar en Raffles kuste galant het handje, dat

Suze hem toestak.

— U bent Engelsman, mylord ? vroeg de Kermanac, Raffles met zijn doordringende, zwarte ogen aandachtig opnemend.

— Dat ben ik, kolonel.

— Hebt u in deze laatste oorlog meegevochten ?

— Gedurende twee jaar. Ik was als piloot-waarnemer verbonden aan een Engelse legerafdeling, die in Vlaanderen en Frankrijk verkenningdiensten verrichtte.

— En u kende mijn vriend de Rougemont ?

— Ik ken hem pas sinds enige dagen, kolonel.

— Dat verbaast mij, maar het doet mij ook een groot plezier. Ik heb mij al lang verzet tegen het kluizenaarsleven van de Rougemont, mylord, want al heeft hem 'n zeer zware slag getroffen, hij is toch een man en hij moet zijn leed als een man weten te dragen.

Suze had zich afgewend, toen haar vader deze woorden sprak en stond nu met gebogen hoofd bij het raam.

Raffles zag hoe haar wimpers trilden en hoe er een smartelijke trek verscheen op haar mooi, bleek gezichtje.

— Het verbaast mij zelf meer dan ik je zeggen kan, Louis, begon de Rougemont weer. Mylord schijnt een bijzondere invloed uit te oefenen op de mensen met wie hij in aanraking komt. Ik kan je niet zeggen, hoe blij ik ben, dat jullie er zijn.

— En bij ons alleen zal het wel niet blijven, zei de kolonel brommend ; als ik mij niet vergis en als hij zijn woord houdt, dan krijg je je neef Edgar Lafonte ook op bezoek. Hij hoorde, dat ik hier heenging, of om juister te zijn, dat Suze hierheen zou gaan en dadelijk deelde hij mij mee, ons zo gauw mogelijk te zullen volgen. Is het lang geleden, dat je hem gezien hebt ?

— Minstens drie jaren.

Hij wierp een schuwe blik op het meisje, dat nog altijd aan het raam stond en liet zijn stem tot een zacht gefluister dalen, toen hij vroeg :

— Heeft Edgar zijn pogingen nog niet opgegeven, om het hart van je dochter te winnen ?

— Nog altijd niet, antwoordde de kolonel schouderophalend. Wat mij betreft, je kent mijn beginselen ; zij zijn weinig Frans, dat erken ik. Ik vind, dat ieder mens, die de kinderschoenen ontwassen is, het volste recht heeft over zijn eigen hart te beschikken, al wil ik niet ontkennen, dat de goede raadgevingen van de ouders gewicht in de schaal kunnen leggen. Ik wil Suze beslist niet dwingen. Maar als ik haar goed ken, dan heeft Edgar niet de minste kans, hoeveel moeite hij ook doet. Zij schijnt je zoon niet te kunnen vergeten.

— En des te meer mag ik haar daarom, mompelde de Rougemont geroerd.

— Je moet wel begrijpen, dat ik persoonlijk niets tegen de jongen heb, vervolgde de Kermanac op ernstige toon. Maar nogmaals, ik denk er niet aan mijn kind te dwingen iets tegen haar zin te doen.

Raffles had zich bescheiden 'n beetje afgewend, maar de Kermanac betrok hem nu weer in het gesprek, door hem naar enige bijzonderheden over de RAF te vragen.

Glimlachend gaf Raffles hem de gevraagde inlichtingen, maar hij zelf had ze uit de tweede hand.

Want wél was het de waarheid, dat hij twee jaren als piloot-waarnemer tegen de vijand had dienst gedaan, maar hij verzuimde erbij te zeggen, dat hij daarna op eigen verantwoording was mee gaan doen, dat hij, alleen, of met medewerking van Brand of Henderson, menig gevaarlijk werkje had gedaan en de vijand vaak voor onoplosbare problemen had gesteld, zonder daarvoor enige instructie te hebben ontvangen, dat hij toen zelfs geen uniform droeg en dat de Duitsers het volste recht zouden hebben gehad hem op slag te fusilleren, wanneer ze hem bij toeval levend in handen hadden kunnen krijgen.

Maar de Rougemont maakte aan dit gesprek een einde, door uit te roepen :

— Maar wat is dat nu ? Men kan wel

zien, dat ik mijn plichten als gastheer al te lang verwaarloosd heb. Ik laat u maar hier staan en geef u niet eens de gelegenheid u na de reis wat op te knappen. Ik zal u zelf naar uw kamers brengen en dan komt u allebei naar de grote die u nog wel bekend zal zijn en daar zullen wij u alles vertellen, wat er hier de laatste tijd gebeurd is.

— Dan zal ik van de gelegenheid gebruik maken, eens naar mijn patiënt te gaan kijken, zei Raffles glimlachend. Hij strompelt alweer rond, met behulp van een kruik en wij zullen u nu niet lang meer tot last zijn, graaf.

— U weet wel beter, zei de Rouge-mont op een verwijtende toon. U hebt hier nieuw leven gebracht en ik denk er niet aan u de eerste dagen te laten vertrekken, tenzij u het zelf wilt. Ik weet niet hoe het komt, maar ik heb het gevoel, dat u geluk brengt aan de mensen, die u sympatiek zijn. En dat bent u ons toch, nietwaar?

— Ik hoop, graaf, dat alles goed zal komen voor u, antwoordde Raffles ernstig.

Hij boog voor de beide bezoekers en verliet het vertrek.

Het duurde enige tijd, voordat hij Brand had ontdekt, zittend in een gemakkelijke rieten stoel, zijn been met de gewonde voet rustend op een aantal kussens.

Hij zat met een vergenoegd gezicht te dampen en liet dadelijk het tijdschrift uit zijn hand glijden, dat Henderson hem gebracht had, toen hij Raffles zag naderen.

— Wat gebeurt er toch in dit huis? riep hij vrolijk uit en nieuwsgierig. Ik zag daar bezoekers komen, geloof ik. De oude Philip loopt heen en weer, als een kip, die haar ei niet kan kwijt raken en de gravin heb ik net ook snel zien voorbijstappen. Is er een omwenteling op til?

— Misschien wel iets van die aard, antwoordde Raffles glimlachend.

— Waar heb je toch de gehele ochtend gezeten?

— Ik heb een deel van de ochtend

doorgebracht in de slaapkamer van de gravin, beste kerel en helemaal alleen, zodat ik alles kon doen, wat ik wilde.

— Wat heb je er dan toch wel gedaan? vroeg Brand.

— Een onderzoek ingesteld naar het spook, Charles. Zeg mij eens, Charles, ben je op de hoogte van de gebruiken, die onder schimmen, spoken, geestverschijningen en dergelijke in acht genomen worden?

— Een heel klein beetje, antwoordde Brand. Zij verschijnen altijd om klokslag twaalf uur in de nacht, zij zoeken daarvoor bij voorkeur oude bouwvallen op, zij zijn dol op maneschijn en jagende wolken, zij rammelen met hun eigen botten en met kettingen en zijn contractueel verplicht weer te verdwijnen vóór het eerste gekraai van de haan.

— Uitstekend. Maar geloof je, dat zij roken?

— Daar heb ik nog nooit van gehoord, maar in deze moderne tijd, wie kan het zeggen?

— Zouden zij waslucifers gebruiken om hun sigaretten aan te steken?

— O nee, dat in geen geval, riep Brand verontwaardigd. Daarvoor gebruiken zij natuurlijk een tondeldoos, een vuursteen, zwavel, wat je wilt, maar zeker geen lucifers.

Raffles had zijn hand in zijn vestzakje gestoken, nam er de half afgebrande waslucifer uit, gaf die aan Brand en zei:

— Dat ding vond ik net in de hoek van de kamer, waar de gravin de schim van haar dode zoon heeft gezien.

— Wat zou dat? vroeg Brand verwonderd.

— Er worden in dit huis geen waslucifers gebruikt.

— Wat wil je daar eigenlijk mee zeggen? antwoordde Brand, de waslucifer tussen zijn vingers heen en weer draaiend.

— Niets anders, dan dat de verschijning deze lucifer heeft meegebracht, waarschijnlijk om zichzelf bij te lichten.

— Je steekt er de draak mee, Edward,

zei Brand verwijtend.

— Bekijk de lucifer eens goed ; hij is nog helemaal wit, volkomen rond en toen ik hem opnam, zat het brokje verse, verkoolde draad er nog aan. Die lucifer kon nauwelijks een paar uren tevoren zijn weggegooid. Hij was duidelijk zichtbaar op het rode tapijt en als hij er de vorige dag had gelegen, dan zou Philip hem hebben moeten vinden.

— Het is mij volslagen onbegrijpelijk, waar je eigenlijk heen wilt ! riep Brand uit, wiens verbazing toenam. Hoe is die lucifer daar dan gekomen ?

— Hij is aangestoken en weggegooid

door het spook, zeg ik je nogmaals, antwoordde Raffles.

— Maar dan zou dit zogenaamde spook in de kamer moeten zijn geweest.

— Dat is het ook, of tenminste zo goed als. Ik heb de hoek van het vertrek onderzocht en er is daar een geheime deur, voortreffelijk verborgen in de lambrizing en ik ben van plan zo spoedig mogelijk te onderzoeken, waartoe die deur toegang geeft.

Brand had met de grootste verbazing toegeluisterd en riep nu uit :

— Dat klinkt al heel romantisch.

HOOFDSTUK VI.

LANGZAAM TREKT DE SLUIER OP

Men had het diner gebruikt in de grote eetzaal en tot zijn grote blijdschap had Philip, die het werk onmogelijk alleen afkon en ondanks het verzet van de gastheer, geholpen was door Henderson, opgemerkt dat langzaam de waas van zwaarmoedigheid bij zijn meester scheen op te trekken.

Zeker, graaf de Rougemont sprak nog altijd niet veel, maar de schuwe uitdrukking was uit zijn blik verdwenen en zijn ogen rustten nu en dan vol liefde op zijn vrouw, die naast hem zat.

Kolonel de Kermanac bleek een uitstekend causeur te zijn en ook een voortreffelijk toehoorder, wat meestal niet samen gaat en hij en Raffles spraken over diverse onderwerpen, maar alleen niet over de oorlog, die zo ontzettend veel offers had gevergd, misschien wel allemaal vergeefs.

Onmiddellijk na het diner nam Raffles de kolonel terzijde en fluisterde hem toe :

— Zou u mij willen toestaan, een paar woorden onder vier ogen te wisselen, kolonel ?

— Met het grootste genoegen, mylord, antwoordde de kolonel, wel enigszins verbaasd. Wij kunnen naar de orangerie gaan, daar zullen wij niet gestoord worden.

Het was nog licht, toen de beide heren, langzaam lopend over het bemoste tuinpad, de orangerie bereikten, waarvan talrijke ruiten gebroken en niet hersteld waren.

Zij vonden spoedig een bank, gingen zitten en toen begon Raffles, na even te hebben nagedacht :

— Door een toeval was ik hier getuige van een heel vreemd voorval, kolonel, dat mij sterk interesseert.

— U bedoelt toch niet de zogenaamde verschijning van de gesneuvelde Armand, waarover de Rougemont mij zo-even verteld heeft ? vroeg de Kermanac.

— Inderdaad kolonel, antwoordde Raffles.

— Dat was toch niets anders dan een hallucinatie ?

— Ik geloof het niet, kolonel, en ik heb daarvoor mijn redenen, die u gauw genoeg zult horen. Maar laat mij u eerst een paar vragen stellen ?

— Met het grootste genoegen, mylord, antwoordde de kolonel, hoe langer, hoe meer verbaasd.

— U zelf hebt de brief geschreven, waarin u het sneuvelen van Armand meldde, als begeleiding van het herkenningsplaatje, nietwaar ?

— Inderdaad, dat is zo.

— Hebt u hem zelf gezien, na zijn dood, bedoel ik natuurlijk.

— Ja. Ik heb het stoffelijk overschot gezien.

— U zou er een eed op durven doen, dat het zijn lijk was ?

— Het gezicht was vreselijk verminkt, maar hij was het zonder enige twijfel.

— Welke rang had Armand de Rougemont, toen hij sneuvelde ?

— Die van eerste luitenant, hij stond op het punt tot kapitein te worden bevorderd, maar door de heersende verwarring, kwamen de promoties maar met grote vertraging door.

— Hebt u zijn uniform herkend ?

— Natuurlijk, antwoordde de Kermanac, terwijl hij Raffles vol verbazing aanstaarde, dat is te zeggen... de uniform was gescheurd, er was zelfs eigenlijk geen sprake van een uniform. In die dagen leek vriend en vijand, soldaat als officier, leek iedereen op iedereen.

— Kunt u mij ook zeggen of er in uw regiment iemand was, die op Armand de Rougemont leek ?

— Onder de hoger geplaatste officieren zeker niet. Maar mij dunk, wacht eens, ja, ik geloof, dat een sergeant-majoor, een zekere Le Fèbre wel wat leek op Armand.

— Hebt u Edgar Lafonte persoonlijk goed gekend ?

— Niet bijzonder. Hij was bij de administratie !

— Was hij rijk ?

— Helemaal niet.

— Weet u of hij van graaf de Rougemont zal erven, nu zijn zoon gesneuveld is ?

— Zonder twijfel.

— Een onbescheiden vraag, maar een onvermijdelijke. Heeft graaf de Rougemont een groot vermogen ?

— Hij is heel rijk. U zou het zeker niet zeggen, als u de toestand ziet, waartoe hij zijn prachtige bezitting heeft laten vervallen, maar hij is zeer vermogend. Notaris Dubois, onze wederzijdse vriend, beheert dat vermogen dat, gelukkig, grotendeels in het buitenland is

belegd, en dat is maar goed ook, nu hij zelf zich schijnbaar om niets meer bekommert.

— Kunt u mij ook zeggen, wat er van die Le Fèbre geworden is ?

— Jazeker. De man werd bij dezelfde straatgevechten, of misschien de volgende dag, want die schermutselingen braken telkens opnieuw uit, gewond. Tamelijk ongelukkig, want een granaatscherfje verwondde hem aan het hoofd. De hersens schijnen geraakt te zijn, want hij gedroeg zich heel vreemd. Familieleden hebben hem laten onderduiken en hem enige tijd verpleegd, maar direkt na de bevrijding moest men hem laten overbrengen naar een zenuwrichting, want soms gedroeg hij zich zo stapelgek, dat hij een gevaar werd voor zijn omgeving.

Een triomfantelijk lachje speelde om de lippen van Raffles, toen hij dit antwoord hoorde.

— Ik geloof niet, dat Armand de Rougemont inderdaad gesneuveld is, kolonel. Het was niet zijn schim, hij was het zelf in levende lijve, die zijn moeder vannacht zag.

En in korte woorden vertelde Raffles de Kermanac, wat hij ontdekt had.

— Ik hoop van harte, dat u gelijk heeft. Maar wij kunnen opbellen. Ik zal informeren naar welke kliniek Le Fèbre is vervoerd. Is hij daar nóg, dan kan er natuurlijk van een verwisseling geen sprake zijn, maar is hij ontsnapt...

— Hij is ontsnapt, kolonel, daar hoeft u niet aan te twifelen, zei Raffles bedaard. Maar uw voorstel is uitstekend en ik zou u willen vragen het direkt te gaan proberen.

— Ik zal Jean onmiddellijk opdracht geven, mijn jachwagen weer in te spannen. Binnen het uur kunnen wij in Hyères zijn.

— Maar laten wij vooral niets merken van ons vermoeden, kolonel, antwoordde Raffles. Wij moeten onder een of ander voorwendsel daarheen gaan.

Zo snel mogelijk verlieten de beide mannen de orangerie weer ; de kolonel ging naar de stal en gaf daar de koet-

sier Jean opdracht het jachtwagentje direkt in te spannen, daar hij dadelijk naar Huyères wilde vertrekken.

Een voorwendsel was gauw gevonden en nauwelijks tien minuten later reed het wagentje in snelle vaart weg.

Het was nog niet volkomen donker, toen Raffles en de Kermanac het stadje Hyères bereikten.

Op zijn beurt vertelde Raffles hoe al geruime tijd geleden verhalen de ronde deden, dat er in het oudste gedeelte van het slot geheime gangen moesten zijn, aangelegd door hen, die het kasteel hadden laten bouwen en die in latere tijd nog waren uitgebreid.

Niemand echter wist waar die geheime gangen lagen, maar alle boeren in de omtrek waren er vast van overtuigd, dat zij moesten bestaan.

De kolonel had Jean opdracht gegeven, dadelijk naar het hoofdkantoor te rijden; hij verstuurde daar een dringend telegram aan zijn vroegere adjudant, met het verzoek hem direkt te berichten in welke zenuwinrichting de sergeant-majoor Le Fèbre was opgenomen, als hij dit wist. En als hij het niet wist, dan moest hij hemel en aarde bewegen om het te weten te komen. Geen moeite sparen en geld was bijzaak.

Het antwoord moest, eveneens met spoed gezonden worden naar een klein restaurant, waar de Kermanac zou wachten.

Binnen een uur al stapte 'n telegram-besteller binnen en overhandigde de kolonel een telegram.

Deze betaalde de man, scheurde de enveloppe haastig open en riep toen opgewonden:

— Hij is in een gesticht voor zwakzinnigen in Toulon opgenomen. Dat past in uw redenering, want het is natuurlijk niet onwaarschijnlijk, dat een ontsnapte zwakzinnige een lange weg dwars door Frankrijk zou kunnen afleggen, zonder dat het argwaan zou wekken. Toulon echter ligt op nauwelijks twintig minuten sporen hier vandaan. Er is een telefoonverbinding, kom snel mee, dan gaan wij naar het hoofdkantoor.

toor.

Een kwartier later stonden beiden in een telefooncel.

de Kermanac had net verbinding gezocht met de direktie van het gesticht te Toulon.

Een ogenblik daarna legde hij de hoorn weer op de haak en zijn ogen schitterden, toen hij tegen Raffles zei:

— Gisteravond om half acht is uit het gesticht een man ontsnapt, die daar was opgenomen onder de naam van Pierre Le Fèbre.

— Welnu, kolonel, als die Le Fèbre niemand anders was dan Armand de Rougemont, dan kan hij heel gemakkelijk om vier uur 's nachts in het kasteel zijn verschenen, zelfs al zou hij de hele weg hebben gelopen.

— Dat lijkt mij ook zo, alleen begrijp ik echt niet hoe hij een geheime gang in het kasteel kan hebben ontdekt, die aan niemand bekend was.

— Het is beslist niet onmogelijk, kolonel, dat hij die weg door louter toeval heeft gevonden. Dit is, lijkt mij, ook van minder belang. Laten wij gauw teruggaan; wanneer het enigszins mogelijk is, wilde ik de geheime deur proberen te openen, nog voor de gravin in haar slaapvertrek komt.

— Weet u wel, dat u door dit alles een heel ernstig vermoeden tegen Lafonte in het leven hebt geroepen?

— Dat weet ik, kolonel. Natuurlijk hoop ik van ganser harte dat ik mij vergis en dat hij hier de hand niet in heeft gehad, maar ik kan het niet verklaren, op welke andere manier de persoonsverwisseling dan zou hebben moeten plaats gehad. Lafonte zelf kwam u toch het herkenningsplaatje brengen?

— Zo is het. Hij deelde mij mee, dat Armand gesneuveld was en hij ging met mij mee naar de gesneuvelde ter identificatie.

— En Le Fèbre, hebt u die helemaal niet gezien?

— Nee, hij moet eerst zijn opgenomen in een noodhospitaal en daarna zal zijn familie wel verder voor hem hebben gezorgd. Als u goed gezien hebt, dan moet

dus die schurk van een Lafonte het van Armand afgenomen plaatje om de hals hebben gehangen van Le Fèvre, zodra hij ontdekte dat de laatste dood, de eerste krankzinnig was geworden, of althans zó zwakzinnig, dat zijn opneming in een gesticht noodzakelijk werd. Hij moet natuurlijk rekening hebben gehouden met de mogelijkheid dat zijn slachtoffer te zijner tijd nog eens uit het gesticht zou worden ontslagen, maar wie zou hem dan geloven, als hij zei, dat hij Armand de Rougemont was, die al lang dood en begraven moest zijn ?

Daar zij verder niets meer in Hyères te doen hadden en het paard ook voldoende was uitgerust, aanvaardden zij de terugtocht.

Het moest nu wat langzamer, want het was erg donker en verder op de landtong was de weg smal en ongelijk, en hier en daar nauwelijks begaanbaar.

Het was dan ook bijna elf uur in de avond, toen het jachtwagentje eindelijk weer stilhield voor het hek van het kasteel.

Suze scheen de aankomst van de sjees te hebben gehoord, want zij verscheen boven aan het terras, liep vlug de treden af en holde naar haar vader, die haar zacht in de armen sloot.

— Maar vader, wat bent u lang weggebleven, riep het meisje op een toon van zacht verwijt. Ik maakte mij ongerust ; het is buiten zo vreselijk donker.

— Maar Jean heeft goede ogen en de lantaarns van het rijtuig brandden,

hoor, zei de Kermanac, terwijl hij over het kastanjebruin haar van het meisje streek. Je had naar bed moeten gaan.

— Dat kon ik niet vader, vóór dat u terug was, en bovendien, Edgar is gekomen.

— Hoe laat kwam hij ?

— Geen tien minuten nadat u weg was. Ik begrijp niet, dat u hem niet bent tegengekomen.

— Kwam hij lopend ?

— Ja.

— Dan is het niet zo wonderlijk ; hij kan wel een zijpad hebben gekozen. Heb je al met hem gesproken ?

— Heel kort, vader. U weet wel, dat ik niet erg op hem gesteld ben !

— Je hebt dus niet met hem gesproken over... de verschijning in de vorige nacht ?

— Ik niet, vader, maar gravin Gabrielle heeft hem alles verteld.

De Grote Onbekende nam de kolonel even opzij en fluisterde hem toe :

— Hij kan in ieder geval niet weten, dat ik de geheime deur ontdekt heb, want u bent de enige, behalve mijn sekretaris Burns, die ik op de hoogte heb gebracht. Wij moeten nu echter, kost wat kost, vannacht nog een onderzoek gaan instellen.

— Maar de gravin ?

— Wij zullen haar nu wel in het geheim moeten inwiden en haar vragen, voor deze nacht zich in een andere kamer te behelpen, antwoordde Raffles.

HOOFDSTUK VII.

WAT DE GEHEIME DEUR VERBORG

Zij kwamen Philip in de grote, holle vestibule tegen, en van de oude bediende hoorden zij, dat gravin Gabrielle op het punt stond naar haar slaapkamer te gaan, daar zij zich vermoeid en onrustig

voelde.

Onmiddellijk liepen zij door naar de grote, wel wat sombere huiskamer, met haar zware, eikenhouten balken.

Daar vonden zij niet alleen het echt-

paar de Rougemont, maar ook Edgar Lafonte, die juist op het punt stond afscheid van zijn gastheer te nemen, en zich naar zijn eigen kamer terug te trekken.

Hij was een bleke, lang opgeschoten jongeman, met eigenaardige, buitengewoon lichte ogen, van een onbestemde kleur, die nog het meest naar grijs zweemden.

Hij wendde zich direkt tot de kolonel, begroette hem met een diepe buiging en werd daarna aan Raffles voorgesteld, die even zijn hand-aanraakte en een onderzoekende blik wierp op het bleke, uitgerekte gezicht.

— Vreemde ogen, bromde Raffles in zichzelf. Ik geloof niet dat ik de vriend zou kunnen zijn van een man met zulke ogen. Zij hebben het koude en sluwe van slangenogen.

— Ik ken me zelf niet meer, zei graaf de Rougemont glimlachend, toen de deur achter de jongeman was dichtgevallen. Vier dagen geleden zou ik de ophaalbrug voor zijn neus hebben laten ophalen.

— Wat komt hij hier eigenlijk doen ? vroeg kolonel de Kermanac, niet zeer vriendelijk.

— Dat moest je toch begrijpen, Louis, zei hij op weemoedige toon. Hij weet, dat je dochter hier is en zij trekt hem als de magneet aan. Maar nu wordt het toch echt tijd om naar bed te gaan. Kom Gabrielle, je bent bleek en moe. Je hebt rust nodig.

— Een ogenblik, gravin, zei Raffles glimlachend. Het is misschien 'n vreemd verzoek, maar kolonel de Kermanac en ik zouden het erg op prijs stellen, wanneer u deze nacht in een andere kamer zou willen slapen.

— In een andere kamer ? herhaalde de gravin, die haar oren meende niet te kunnen geloven. Waarom wilt u dat ?

— Omdat, begon Raffles op aarzende toon. Welnu dan, gravin, omdat misschien vannacht een herhaling zou kunnen plaats vinden van... wat er afgelopen nacht gebeurd is, en kolonel de Kermanac en ik zouden heel graag de nacht

wakend in de slaapkamer doorbrengen.

— Mijn God, wat heeft dit alles toch te betekenen ? vroeg zij zacht.

— Vraag niets, gravin, doe een oude vriend nu het genoegen, het verzoek van graaf Lord Panhurst in te willigen, mengde zich nu de Kermanac in het gesprek.

— Dan is het goed, zei de gravin vastberaden, na even te hebben nagedacht.

Zij reikte de kolonel en Raffles beurtelings de hand, wendde zich op de drempel nog eens om, en zei :

— Ik zal in de grote logeerkamer op dezelfde verdieping gaan slapen. Dat is vlak bij de badkamer.

— Doe dat, gravin, maar spreek er met niemand een woord over, met niemand, letterlijk niemand. En met de klank van deze waarschuwing in de oren ging de gravin weg.

Nauwelijks was de deur achter haar dichtgevallen, of graaf de Rougemont liep op de Kermanac toe, greep hem bij de schouders en keek hem aan met ogen die tot in het binnenste van zijn ziel wilden lezen.

— De waarheid, Louis. Waarvoor dient dit ? Waarom wil je, dat Gabrielle vannacht niet in haar eigen kamer slaapt ? Waarom mag zij het niet aan anderen vertellen ? Wat gebeurt er in mijn huis ?

Raffles was haastig dichterbij gekomen en zei :

— Kolonel de Kermanac, u en graaf de Rougemont zijn jeugdvrienden, wat hier besproken moet worden, is niet voor de oren van een vreemdeling bestemd. Vertel uw vriend ons vermoeden, maar om Godswil, doe het voorzichtig. Ik kom over een half uur terug en dan zal het tijd zijn voor ons onderzoek.

En vóór de kolonel antwoord had kunnen geven, had Raffles snel het vertrek verlaten.

Hij ging naar de logeerkamer van Brand en vond deze jongeman nog klaarwakker, verdiept in een tijdschrift dat zeker verscheidene jaren oud was.

En Raffles vertelde Brand alles, wat er in de loop van de avond was voorge-

vallen.

Hij drukte Brand de hand en verliet het vertrek.

Toen hij de grote woonkamer weer binnenkwam, na te hebben aangeklopt, vond hij daar de Kermanac en de Rougemont tegenover elkaar zittend, zwigend en blijkbaar diep geroerd.

de Rougemont leunde met gesloten ogen achterover in zijn stoel en zijn gezicht vertoonde nog sporen van tranen.

Hij opende echter dadelijk de ogen, toen hij de deur hoorde sluiten, stond op, kwam wankelend naar Raffles toe, greep diens rechterhand en drukte deze alsof hij haar verbrijzelen wilde.

— Als het de waarheid blijkt te zijn, mylord, dan, dan zult u het geweest zijn, die ze aan het licht bracht, riep hij uit, opnieuw in snikken uitbarstend.

— Blijf alstublieft kalm, graaf. Bedenk toch, dat alles nog een noodlottige vergissing kan blijken te zijn. Geef u toch niet al te gauw over aan een hoopvolle verwachting, die misschien niet verwezenlijkt zal worden.

— En ik zeg u, dat hij leeft. Hij leeft, riep de Rougemont met sidderende stem. Mijn vrouw heeft hem gezien, er valt niet langer aan te twifelen. En ik ga met u mee, ik zou geen seconde rust hebben hier alleen.

— Het past mij ook niet u tegen te houden, zei Raffles op zachte toon. Bedenk echter wel, dat het misschien een moeilijke tocht zal worden.

De drie mannen verlieten het vertrek en het elektrische licht werd uitgedraaid.

Zij liepen zo zachtjes mogelijk de beide brede, eikenhouten trappen op en gingen de kamer binnen, waar zich in de vorige nacht het geheimzinnige verschijnsel voor had gedaan.

Maar toen zij daar waren vroeg Raffles :

— Waar is de logeerkamer van Edgar Lafonte ?

— Op de vierde verdieping, in de zijvleugel, naast de biljartkamer.

— Wacht dan even tot ik terug ben ; ik wil mij gaan overtuigen dat hij

slaapt.

Vlug als een kat sloop hij weg, zo geruisloos dat de anderen verbaasd stonden.

Hij bleef nauwelijks vijf minuten weg en toen hij weer terugkeerde en de deur sloot, had zijn gezicht een ernstige uitdrukking.

— En, slaapt hij ? vroeg de Kermanac.

— Nee. Hij is niet in zijn kamer, antwoordde Raffles.

— Niet in zijn kamer ? herhaalde de Rougemont langzaam. Wat betekent dat ? Waar kan hij dan zijn ?

— Ik weet het niet en het heeft ook geen zin in dit grote huis of daarbuiten in het park te zoeken. Laten wij voortmaken, zei Raffles kortaf.

Hij ging naar de ramen, sloot met zorg de gordijnen, zodat geen lichtstraal naar buiten zou kunnen doordringen en draaide toen de schakelaar van het elektrische licht om.

Hij had zijn jas uitgetrokken en betastte nu de houten wand met een snelheid, die de beide andere misschien veel te denken zou hebben gegeven, als hun geest niet vol was geweest van wat er achter dat houten beschot misschien te vinden zou zijn.

Het duurde enige tijd alvorens Raffles in een van de talloze krullen van het houtwerk een klein stiftje had gevonden.

Hij drukte het omlaag en bijna op hetzelfde ogenblik ging met een zacht knarsend geluid een gedeelte van de lambrizing open.

Onmiddellijk drong een mufte, bedompte lucht het vertrek binnen.

Raffles hief zijn elektrische lantaarn voor zich uit en belichtte daarmee de ruimte, waartoe de geheime deur toegang gaf.

Het was een soort portaal, vrij hoog, maar heel smal, nauwelijks zestig centimeter, dat eindigde tegelijk met de kamerwand en aan de tegenovergestelde kant het begin toonde van een smalle, steile, stenen trap.

— Die ruimte moet in een van de tus-

senmuren zijn uitgespaard, fluisterde de Rougemont, die al het eigenaardige portaal in was gestapt.

— Vooruit, beval Raffles kortaf.

Zij lieten de geheime deur openstaan en gingen voorzichtig verder, terwijl Raffles voorop ging, de lantaarn voor zich uit houdend.

De zijwanden van de smalle gang en van de trap bestonden uit ruw gehouwen, vierkante stenen en zo voortreffelijk werd er in die tijd gebouwd, dat de kalk nog volkomen gaaf was.

Het gewelf was zó laag, dat Raffles zich moest bukken, om zijn hoofd niet te stoten en nog steeds daalde de trap.

Raffles had al meer dan veertig treden geteld, toen hij plotseling stilhield.

De trap hield op en bleek uit te lopen in een soort kelder, tamelijk lang en ongeveer twee meter breed.

— Wij moeten hier, lijkt mij, onder de grond zijn, fluisterde de Rougemont. Wij zijn wel minstens veertien meter gedaald.

Maar Raffles onderzocht de wanden van de kelder al.

Zij waren schijnbaar volkomen gaaf, nergens vertoonde zich een spleet, maar het was duidelijk, dat deze ruimte nog een andere uitgang moest hebben dan de smalle trap, die zij net waren afgedaald.

Eindelijk kreeg Raffles op een van de muren een ruw getekende pop in het oog, die blijkbaar een monnik moest voorstellen.

De tekening was diep in de kalk gegrift, dat de eeuwen haar niet hadden kunnen utwissen.

Raffles hield zijn lantaarn dicht tegen de muur, boog zich zover mogelijk voorover en op deze manier zag hij een hele kleine verhevenheid, juist in een van de ogen van de monnik.

Hij zette zijn duim op de verhevenheid en drukte.

Met een zacht piepend geluid draalde een van de hoekpijlers, die de zoldering van de kelder schenen te steunen, om een onzichtbare as en maakte zo een smalle opening vrij, nauwelijks drie de-

cimeter breed en bijna twee meter hoog.

En door die opening drong de frisse nachtlucht de kelder binnen.

Raffles doofde zijn lantaarn en wrong zich het eerst door de opening, op de voet gevolgd door de beide anderen.

Hij bemerkte dat de opening uitstekend verborgen was achter hoogopgaand struikgewas, dat groeide op de bodem van een diepe en smalle kloof, een eigenaardig ravijn. Het was alsof een reus hier aan het werk was geweest en het gesteente van de klip met een monsterachtige bijl open gespleten had.

De rand van de kloof moest minstens twaalf meter boven hun hoofd zijn en zij was zo smal dat de onderzoekers de beide zijwanden gemakkelijk tegelijkertijd konden raken.

Het moest hier zelfs overdag zo donker zijn, dat alleen de ingewijde achter dat struikgewas het mechanisme zou weten te ontdekken, waarmee men de smalle deur moest openen in de hoek van de kelder.

Voorzichtig liepen de drie mannen achter elkaar verder, steeds langs de wand tastend.

Ongeveer twintig meter verder werd de kloof plotseling breder en op hetzelfde ogenblik drong een dof, dreunend gerucht tot de drie mannen door.

Het was de branding, die tegen de klippen aan de voet van de rots beukte.

Zij stonden aan het begin van een heel groot hol en aan het andere einde was de diepblauwe nachthemel zichtbaar.

Het was duidelijk, dat zij hier aan het begin stonden van een van die spelonken, die de grillige natuur dikwijls uitspaart in de flanken der hardste rotsen.

De bodem was met een fijn gruis bedekt, waarvan de aard moeilijk te herkennen viel.

Dat zij in een rotahol waren, bleek duidelijk uit de omstandigheid, dat zij de sterren niet langer boven hun hoofd konden zien.

Het hart van de Rougemont klopte als een hamer, toen hij de spelonk binnentrad, want hij begreep, dat hij op het

punt stond het geheim der nachtelijke verschijning te ontraadselen.

Zij moesten nu heel dicht bij elkaar blijven, want de duisternis was zo groot, dat men letterlijk geen hand voor ogen kon zien.

Maar juist op het ogenblik, dat Raffles zijn zaklantaarn wilde aanknippen, verscheen een zwak, rossig schijnsel aan het andere eind van het hol.

Even tevoren had een zwak knetterend geluid geklonken, als van een lucifer, die wordt afgestreken.

En bij dat rode, flakkerende licht zagen de drie mannen, maar heel kort, een man zitten, die beschenen werd door het vlammetje van een waslucifer...

Raffles voelde, hoe de vingers van de Rougemont zich als een tang om zijn arm sloten. Hij hoorde de hijgende ademhaling van de oude man, het klapperen van zijn tanden.

— Grote God! bracht de Rougemont er tenslotte nauwelijks hoorbaar uit, hees van ontzetting en ontroering, die man... dat is... het is mijn zoon. Het is Armand.

— Stil, in 's hemelsnaam, wees stil, fluisterde Raffles hem toe. De ongelukkige bevindt zich vlak bij de uitgang van het rotshol, een onverwachte kreet, die hem doet schrikken, kan hem het evenwicht doen verliezen en naar beneden doen storten. Wij moeten proberen, hem ongemerkt te naderen.

Op dat ogenblik ging het vlammetje van de waslucifer uit en alles was weer donker.

— Laten wij elkaar bij de hand vasthouden en dan langs de wand tasten, beval Raffles. Op die manier kunnen wij hem naderen, zonder hem aan het schrikken te maken.

Op hun tenen, gingen zij verder. Voetje voor voetje naderden zij de ingang van het hol aan de zeekant.

Maar plotseling flakkerde het schijnsel opnieuw op. De zwakzinnige had blijkbaar een tweede lucifer aangestoken.

De afstand, die de drie mannen van de eenzame figuur scheidde, bedroeg nu

ongeveer vijftien meter en het was duidelijk te zien wat daarginds gebeurde.

Vlak bij de ingang zat, op zijn hurken, een jongeman, met een bleek gezicht. Naast hem lag een hoop dorre bladeren, die hij daar waarschijnlijk zelf had heengebracht. Hij scheen te eten van iets, dat op een lange, rauwe wortel leek.

Wéér doofde het licht.

Maar vóór de drie mannen verder konden gaan, gebeurde er iets heel onverwachts.

Een donkere schaduw vertoonde zich voor de opening van het hol, die afstak tegen de nachthemel. Het was de gedaante van een man, die langzaam, heel langzaam naar boven kroop. De zwakzinnige, die met de rug naar de opening toe zat, kon er niets van zien.

Maar plotseling verhief de gedaante zich en scheen zich met een gesmoorde kreet op de niets vermoedende jongeman te werpen.

Even glansde er iets in het bijna uitgedoofde vlammetje van de gevallen lucifer.

de Rougemont slaakte een doordringende kreet.

— Armand! Armand! gilte hij, alleen gehoor gevend aan zijn ontzetting.

Maar de krankzinnige was al opgesprongen. Hij weerde instinctmatig de stoot af van het mes, dat net geflikkerd had, maar blijkbaar gedeeltelijk, want hij slaakte een woeste kreet van pijn en woede.

In het donker renden de mannen zo snel zij konden naar de plek, waar nu een vreselijk gevecht was ontstaan.

Onder het lopen drukte Raffles op de knop van zijn lantaarn en het heldere schijnsel drong tot diep in het hol door.

En bij dat licht zagen zij, hoe daar twee mannen elkaar omklemd hielden, en om hun leven worstelden aan de rand van de afgrond.

de Rougemont had zijn revolver getrokken, maar hij durfde niet schieten, want de worstelenden veranderden telkens van plaats.

Langzaam maar zeker schoven bei-

den naar de rand van het hol.

Daar beneden bruijste de branding...

Met een uiterste krachtsinspanning maakte de aanvaller zijn rechterarm nu vrij en deed een woedende uitval naar de krankzinnige. Deze verloor even het evenwicht en bonsde met het hoofd tegen de rotswand.

Maar met een laatste inspanning slingerde hij zijn vijand van zich af, toen deze opnieuw wilde toestoten.

De moordenaar wankelde achteruit, zijn voet gleed uit over een hoop vochtige bladeren, hij zwaalde woest met de armen en probeerde zich vast te grijpen aan de wand.

Maar de gladde rots bood geen houvast aan zijn krampachtig gekromde vingers en met een rauwe gil verdween hij over de rand van de klip...

Juist op dat ogenblik bereikten de drie mannen hijgend de ingang van het hol. Terwijl de Rougemont zich huilend over het lichaam van zijn zo wonderbaarlijk teruggevonden zoon heenboog, wikkeld Raffles snel het touw los, dat hij om zijn middel had geknoopt en bevestigde het uiteinde stevig aan een uitspringend gedeelte van de rotswand.

Hij maakte zijn lantaarn aan een knoop van zijn jas vast en greep vastberaden het touw. Snel liet hij zich zakken en bereikte veilig de steenachtige bodem.

Raffles liet zijn lantaarn over de klippen schijnen en al gauw had hij het lichaam van de sluipmoordenaar ontdekt. Hij rende er heen en liet het schijnsel op het gezicht van de man val-

len.

— Edgar Lafonte. Ik dacht het wel, mompelde hij.

De ongelukkige leefde nog en haalde haast onmerkbaar adem.

Even sloeg hij de ogen op en fluisterde nauwelijks hoorbaar :

— Ik sterf, moge God mij mijn misdaad vergeven ; ik deed het, ik deed alles, ik verwisselde het herkenningssplaatje... Armand leefde en ik liet hem onder de naam van Le Fèvre in een gesticht opnemen... ik haatte hem meer dan ik ooit een man gehaat heb, omdat ik haar meer liefhad dan ooit iemand zal weten ; hij en ik alleen kenden de geheime gang... wij vonden die als jongens, bij het spelen... nu is alles voorbij... ik...

Zijn krachten ontzonken hem.

Een doffe snik, Edgar Lafonte had geboet voor zijn misdaden.

* * *

Een maand later was Armand de Rougemont volkomen hersteld, niet alleen van zijn wonden, maar ook van zijn waanzin. Het levensgevaar, waarin hij verkeerd had, had hem een schok gegeven, die hem het normale bewustzijn teruggaf.

En nu bestaat er geen gelukkiger paar dan hij en zijn lieve vrouwtje Suze ; geen gelukkiger ouders zijn er mijnen in het rond te vinden dan de zo smartelijk beproefde graaf de Rougemont en zijn echtgenote.

Met innige dankbaarheid spreken zij nog steeds over de vreemdeling, die hun de verloren gewaande zoon terug gaf...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

De bandieten van Marseille

Een kast vol

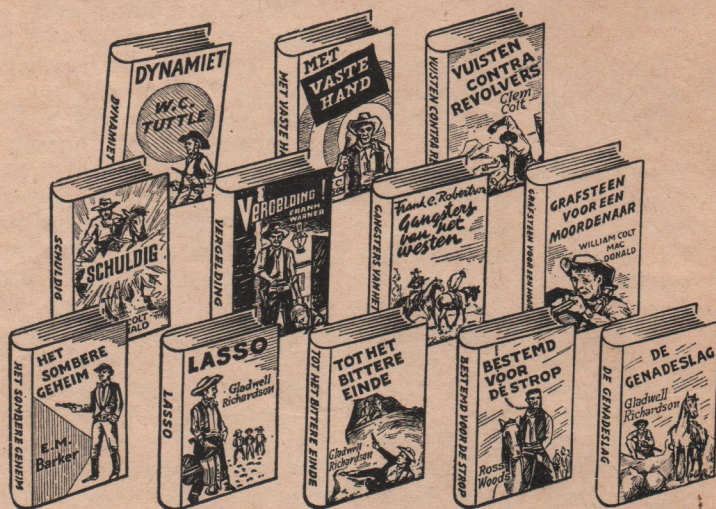
WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt Macdonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266